

SOȚII, PRIETENE, AMANTE

de Cornel Mihai Ungureanu

Personaje:

Maria (21 de ani),

Thora (20),

Natalija (20),

Mihajlo (31),

Frederik, fratele Thorei, 25 de ani

Actul I

Scena 1 Singularity

(Scenă împărțită în două. Cameră de cămin studențesc în întuneric. O fereastră, o masă, scaune, televizor, cd-player, cărți, un dulap, un laptop. Patru paturi, câte două suprapuse. Se deschide o ușă, către interior, și, în puțina lumină care vine din hol se ghicește silueta Natalije. Intră în încăpere, își dă jos de la spate un rucsac și începe să bâjbâie după un întrerupător pe peretele din stânga. În timp ce face asta, din partea dreaptă o mână apare pe ușă și o împinge, închizând-o. Pe scenă rămâne întuneric deplin, iar tăcerea durează. Aproape un minut).

Frederik (*fără să-l vedem*): “Luminează-ți fața!”

Natalija: Dar tu cine ești?

Thora (*fără s-o vedem*): Oameni buni.

Natalija: Poate, dar eu știu golul care s-a făcut la școală în jurul meu când le-am povestit, într-o pauză, despre orașele scufundate pe care mi le arătase Ammon în vis. Petra se dusese la țâșnitoare, eram cu Sonja, Ivo, Branko și alții fără nume. Am început să vorbesc brusc și tare, le-am spus că Ammon e real, ei cu cine se joacă atunci când sunt singuri?, dar au început să râdă și au plecat. (*Pe măsură ce vorbește pe chipul și silueta Natalije începe să crească, dar foarte încet, lumina*). M-am simțit „altfel” și nu e bine să te simți altfel când ești copil. Am rămas cu lacrimile în gât, era prima dată când dădeam de gustul umilinței și al izolării. Toată ora următoare mi-am înfipt creionul în palmă, să nu plâng. De atunci am crescut într-o lume închisă și protejată, dar teama că voi rămâne singură, dacă voi vorbi despre lucruri pe care nu pot să le explic, mă urmărește încă. Și nu pot să mă prefac că nu există amintirea lui Ammon, mai vie decât multe amintiri din copilărie.

Thora: Nici eu nu prea mă jucam cu copiii, preferam să așez soldăteii pe culori. Acum sar coarda privind bătălii epice și număr kaloriile ca o adolescentă anorexică: „Vai, am mâncat două boabe de strugure! Mă duc să fac 30 de abdomene!”

(Pe măsură ce vorbesc ceilalți, în cameră se face, treptat și încet, lumină)

Maria: Mie îmi plăcea să stau ore în șir și să aleg dintre cioburile mici, ascunse printre frunze în grădina păsărilor, în spatele unei magazii, pe cele albastre. Eram convinsă că sunt rămășițele unui templu și le-am propus verișorilor mei, care veneau duminica să ne jucăm împreună, să le ducem la muzeul orașului.

Au fost de acord și am convenit că astfel vom deveni celebri și bogați: Nu e puțin lucru să descoperi un templu, nu? Recompensa ar fi trebuit să fie pe măsură. (*Scurtă pauză*) Pe urmă am crescut. Fără să avem vreo dovadă că acele cioburi nu au aparținut unui templu și fără să fi întâlnit vreodată un borcan la fel de albastru, am renunțat cu un zîmbet de superioritate la descoperirea din jocul nostru de copii. Nu-s convinsă că, făcînd asta, nu am greșit. Sunt sigură însă că, în acel joc, nu greșeam.

Thora: Eu făceam ceas din carton, îi prindeam limbile cu un bold, în centru, și eram dezamăgită că nu merge. Îl luam cu mine la joacă, bunica îmi încuia poarta dacă întârziam.

Natalija: Și eu am făcut ceas ca al tău, dar îl certam mereu: iar ai rămas în urmă? Și îi potriveam limbile.

Maria: Doar ceas de mână am avut. Mă mușcam de braț, lângă încheietură, și cu cât durea mai tare, cu atât dura mai mult (*arată cum proceda*). Iar bunica... Atunci când mă loveam, eu plîngeam, nu plîngeam dar ea... uda pământul. Și ca să nu observe, căci pe vremea aia nu-mi trecea o bubă și făceam alta, îmi puneam nisip pe rană, să nu mai curgă sângele. Acum, înainte să plec, a venit pe la mine și nu-mi mai zicea pe nume, îmi spunea „domnișoară”. Aș vrea să-i iau un radio, când mă întorc. Se plictisește noaptea.

Thora: Eu sunt Thora, din Danemarca (*îi dă un pumn în umăr Natalijeii, un gest care se vrea dovadă de simpatie, dar Natalija își freacă o vreme locul lovit*). Maria este din România, iar el este fratele meu, Frederik.

Frederik (*îi întinde mâna Natalijeii*): Sunt într-o perioadă experimentală. Îmi plac curvele!

Maria: Ignoră-l! (*apoi, lui Frederik*) Iar tu mai bine ai aduce niște vin!

Natalija: Am copilărit avînd doi frați mai mari, așa că sunt obișnuită. Aveau un simț al dreptății deosebit: după ce părinții mă pedepseau, li se părea insuficient și mai adăugau și ei ceva. Frederik pare o păpușă mică și dulce pe lângă ei. (*Frederik zâmbește și se scâlămbăie ca o „păpușă dulce”*) Și apoi, toți suntem puțin curve. Când îți pui ceasul să sune dimineața ca să faci ce nu vrei să faci, te prostituezi, sufletește, moral.

Maria (*în timp ce Frederik își ia o geacă din cuier*): Din ce ai spus, aș scoate cuvîntul „dimineața”. Toți suntem curve când ne sună ceasul! Și gata oricînd pentru o mică perversiune. Gratis. (*Lui Frederik*) Aduci vinul ăla?

Frederik: Nu pot să mă evapor imediat! Trebuie să îmi iau ceva pe mine, să mă încălz (*căutându-se prin buzunare*) Să găsesc cheile de la castel (*deschide ușa*). Ținem legătura! (*Thorei*) Ai numărul meu? (*Iese*)

Maria: Sunt două paturi libere, dar ambele deasupra. Aici stau eu, dincolo Thora.

(Natalija alege patul de deasupra Mariei)

Thora: *(Către Natalija):* Cum a fost drumul?

Natalija: Obositor. Frustrant. Pentru sârbi se anunță zborul, pentru toți ceilalți se afișează. Apoi, înghesuiala de pe coridor, controlorii cu veste și senzația aia când îți vine să vomizi de furie. Cu trenul a fost ok, conductorul era jamaican, i-am zis: „Here is the ticket, brother!” și mi-a zâmbit. În compartiment era și un băiețel care m-a studiat insistent vreo jumătate de oră, iar când mă pregăteam să cobor, m-a întrebat cu seriozitate: „Dumneavoastră sunteți excursionistă?”. În gară însă am fost martoră la o sinucidere, un domn în scaun cu roțile. Priveam uimită reacțiile celor din jur, în situații de criză oamenii devin caricaturali: „Un garou, un garou!”. Mă sperie granița asta subțire rău.

(Maria pune muzică)

Thora: Urăsc mirosul de aeroport. Peste zece zile plec în Spania. Voi zbura singură și iar am să mă rătăcesc, nu găsesc niciodată terminalul. Dar vreau de mulți ani să văd Toledo, orașul în glob de cristal în care se amestecă toate mirodeniile și minunile lumii – foșneala arabă, mirosul de sânge al Inchiziției, pașii Isabellei, dantelăria de sunete legată de Alfonso el Sabio, praful de armuri și săbii, Alcazar, mânecile fluturânde de alchimist. Cred că mi se potrivește Spania.

Natalija: Ai mai fost?

Thora: Doar călătorii imaginare.

Maria: Mie îmi plac aeroporturile noaptea, pustii. Să călătoresc singură, să număr întâlnirile magice, să zbor deasupra lumii, având căștile pe urechi, și, mai ales, să privesc de sus luminile orașelor închipuindu-mi tristeți răscolitoare. *(Pauză, apoi își amintește)* Natalija, iartă-ne, tu trebuie să fii flămândă! Ce să-ți scot? *(Se îndreaptă spre frigider)* Avem salam, caș, plăcintă cu mere, rodii...

Natalija *(O întrerupe):* Nu, mulțumesc! Când mi-e foarte foame, nu pot să mănânc. *(Zâmbește, îndreptându-se spre fereastră)* Sunt un mănunchi de contradicții.

Maria *(i se alătură, privesc amândouă pe fereastră):* Acela este terenul de sport, noi îi spunem „baza”, dincolo de gard începe plaja, acolo, în dreptul farului, este frontiera, o să vezi soldații patrulând, sunt foarte sociabili, mai ales dacă stai la soare fără sutien. La 10 trebuie să se aprindă lumina albastră la hotel... vechitura aia. Are un singur client, Frederik. Nu a suportat să stea cu noi la cămin în cele două săptămâni de vacanță pe care a ales să și le petreacă aici.

Thora: Cine știe ce turiste o fi sperat că va cunoaște! Dintr-a șaptea a venit el la mine la școală, la ședințele cu părinții, să agațe mămică și profesoare. Speranțe, fericiri și frustrări de băieți...

Maria: Să mă mai slăbească!

Natalija (*desfăcându-i bagajul*): Să mă slăbească și pe mine! Măcar două kilograme! Am acasă sertare în care nu mă uit, că nu mai îmi plac hainele de acolo: sunt **de-mo-da-te!** (*Gest elocvent*). De fapt, îmi sunt mici. Uite, bluza asta, nu mă deranjează că am dat 300.000 pe ea, ci că nu mă încap. (*Pauză*) Pot intra să fac un duș? Cred că miros de parcă aș fi fost prin porturi!

Maria: Sigur, acolo e baia.

(*Natalija intră în baie*)

Thora: Azi-noapte m-am trezit pe la 1, în bucătărie, de la faptul că mâncam compulsiv covrigei și făceau zgomot, că dacă aș fi mâncat caș nu cred că mă trezeam. Înainte să adorm am văzut la televizor o chestie mișto despre găuri negre. Există trei feluri și sunt unele faine, atunci când explodează o stea foarte mare, hiperstea, pula mea, se face o gaură neagră care este de fapt un singur atom, care se numește singularity și care, având gravitație infinită, sugerează absolut tot înăuntru, spațiu și timp. Și apare Michio Kaku, minunat, și zice: „Singularity este un cuvânt pe care l-am inventat pentru a defini ceva despre care nu știm absolut nimic”.

Maria: Aș vrea să fiu un atom cu gravitație infinită și oamenii să-mi zică singularity! Da, da, asta vreau: să fiu cineva despre care nimeni, nici măcar eu, nu știe absolut nimic!

Thora: Dar o să ai câmp de incidență, pisi! Iar obiectele care vin spre tine, având două forțe gravitaționale care acționează asupra lor, se vor lungi, cică e the spagheti effect, și în capul de incidență lucrurile se vor întâmpla foarte încet.

Maria (*se duce spre fereastră*): Și crezi că mi-ar strica? Vara trecută am fost în Cuba și m-am trezit într-un cu totul alt ritm al vieții: oamenii se mișcau lent prin căldura teribilă, parcă înotau într-un butoi cu miere. A fost ca o întoarcere în timp, în copilăria mea din vremurile lui Ceaușescu. M-a năpădit nostalgia de cum am ajuns: se înserase, era aproape întuneric, iar din autobuzul care mă ducea de la aeroport spre hotel vedeam, prin ușile larg deschise ale caselor, televizoarele aprinse. În fața locuințelor, care nu aveau geamuri, doar obloane tip jaluzele, din lemn, oamenii stăteau singuri sau în grup, unii jucând ceva ce părea a fi remi. O dărăpănare aproape desăvârșită, o lume care îmi părea cunoscută. Mă plimbam pe străzi, printre ziduri cu portrete ale lui Che Guevara sau Castro și lozinci tip grafitti: „Voi, cei ce depășiți obstacolele, înainte!”. Stăteam pe bancă, acolo unde găseam umbră, intram în magazine, într-o stomatologie am văzut pe panoul de perete un

anunț despre economisirea energiei, într-un teatru câteva fete repetau la vioară, una avea un contrabas. Am cumpărat napolitane de la un tip, mi-a zis că a fost profesor de engleză, l-am întrebat cum îl cheamă și mi-a răspuns „Fidel. Pariez că nu vei uita!”. În magazine era marfă, dar scumpă pentru un om care are un salariu de cel mult 40 de dolari pe lună și poate că unii ar fi vrut să fie liberi, să vorbească deschis, dar pentru mulți asta nu părea să conteze. Am stat două săptămâni acolo și am slăbit, nu îmi tihneau mesele, nu îmi place să mănânc singură, cu atâția oameni în jur. Sunt prea conștientă de mine și încerc să termin cât mai repede și să plec. Fizic, m-am odihnit, dar mintea mi-a zumzăit în continuu...

Thora: Așa că nu te-ai relaxat! Poate în vacanța de iarnă vii cu noi la Aarhus. De la Copenhaga o să luăm trenul, merge și pe sub apă și nu, nu vezi peștișori, cum am crezut eu când am făcut prima dată acest drum.

Natalija (*iese de la duș*): Mai plouă?

Maria (*de lângă fereastră, privind atent afară*): Nu îmi dau seama. E prea lumină în cameră.

Frederik (*intră înainte de ultima replică*): Ne ascundem după orbiri ca să vedem ceva. Nu mai plouă, doar a stropit puțin, acum chiar au apărut stelele. (*Pune pe masă o sticlă de vin și un pachet*).

Maria: (*țipă cu entuziasm și bate din palme vâzând pachetul*): Prăjituuuură! . (*Se apropie de masă. I se adresează lui Frederik*) Ești mult mai puțin neplăcut decât vrei să pari. (*Studiază cele de pe masă, desface pachetul*) Dar tirbușonul? (*Dă din cap dintr-o parte în alta*). Ești uituc! Să mănânci pește! Vezi că acolo pe dulap e o sârmă, dacă te ajută. (*Frederik întinde mâna până pe dulap, dar nu ajunge*). Ți-ar trebui o nevastă!

Frederik (*mirat*): Atât de înaltă?

Natalija: Unde țineți telecomanda?

Frederik: Te rog, nu deschide cutia cu maimuțe. Nu merită! Azi-noapte am stat trei ore încercând să înțeleg ce vor de la noi. Pe scenă, un individ cu un papagal. În sală, câteva sute de oameni. Și ăla de pe scenă se gândește puțin și zice, taticos: „Coco, cât faaaace unu plus trei?”. Papagalul stă ce stă, se mută de pe un picior pe altul, se umflă-n pene și răspunde (*Frederik cu voce guturală, ca o găină*): „Foouuuuur!”. Toți aplaudă, ăsta îi dă niște zahăr. După un timp: „Coco, dar cât faaaace 17 minus 13?”. Papagalul se scarpină agale în urechea stângă și: „Foouuuuur!”. După trei ore, ajunseseră la zecimale: „Coco, cât face 18.312,17 minus 18.308,17?”. Papagalul: „Foouuuuur!”. (*Pauză pentru eventuale aplauze. Frederik, cu un gest spre sală*). Și ăia toți aplaudau! (*Pauză*) Dacă tot e o seară atât de frumoasă afară, nu mergem și noi cu „prada” pe bază?

Maria (*entuziastă*): Hai!

(Pauză mare în care lumina pe partea lor de scenă se stinge și intră monologul lui Mihajlo din scena paralelă. În timp ce Mihajlo vorbește, se luminează și partea lor de scenă: decor schimbat, au ajuns „pe bază”, terenul de sport. Un panou de baschet, o tribună mică pentru spectatori. Își întind pe jos pături, mâncarea, sticlele. Beau, stau de vorbă, râd cu toții, apoi Frederik dansează cu Natalija, Thora cu Maria)

Scena 2

Cutia cu ouă

(Mihajlo, în camera lui. O încăpere mică în care se găsesc un pat, o masă, un șevalet, acuarele, un acvariu, trei tablouri cu pești așezați pe farfurii. Mihajlo se plimbă agitat prin cameră. Din când în când se oprește în dreptul șevaletului, dar nu poate picta. Se duce la fereastră)

Mihajlo: Doamne, cum plouă! Și vântul, vântul ăsta suflă ca în romanele englezești! *(Pauză)* Astăzi n-am avut bani de tramvai, am mers pe jos până în centru. Nu erau pe străzi decât fete ieșite de la liceu, gălăgioase, cu obraji rumeni și blugi strâmți și mi-am amintit viața de student: mă îmbătam, desenam, umblam după gagici și citeam în original literatură germană: tot ce găseam! Bani îmi dădea tanti Nada, sora mamei. Ea mă crescuse și, de când mă dusesem la Universitate, în Belgrad, trăia în casa ei mică, înconjurată doar de cărți, de pisici și de sine însăși. De fiecare dată când o vizitam în orașelul din sud, îmi punea câteva bancnote în buzunar și îmi umplea bagajele cu provizii pe care începea să le ambaleze și să le așeze, meticolos, cu două ore înainte de plecarea trenului. Când venea vremea, mă conducea până la poartă, pe poteca mărginită de meri și zorele. Rămânea apoi în mijlocul drumului și aștepta, după un obicei tacit, să ajung la colțul străzii. Acolo lăsam jos bagajul, mă întorceam și îi făceam semn cu mâna, înainte de a coti, iar ea își flutura brațul drept deasupra capului. Se întorcea apoi în universul ei monoton și izolat, de văduvă la pensie. N-am să uit disperarea cu care a alergat spre gară după ce, la întoarcerea în casă, descoperise o cutie de ouă pe care uitase să mi-o dea. Cum a auzit fluieratul locomotivei când mai avea vreo sută de metri, cum a văzut trenul plecând și a vrut să ia un taxi până în gara următoare și cât de necaz i-a fost că nu avea bani la ea. S-a întors resemnată către singurătatea de acasă! *(Pauză)* Cât mă iubea! Iar eu mă grăbeam să ajung la Vredana. Furam trandafiri și corcodușe verzi și o așteptam să iasă de la cursuri, ne plimbam pe malul Savei și pe străzile cu

nume de domnitori, însoțiți uneori de Natalija, prietena ei. Mergeam la teatru, la chefuri, plănuiam să ne căsătorim, hotărâsem să facem doi copii. Eram frumoși, iar Vredana, Vredana râdea mereu. Îmi e dor de zilele acelea. De ea. Și de noi. *(Pauză)* Nebunia cu granițele a început tocmai când alții le lăsau libere. La noi au început să le ridice, în loc de o țară, au apărut șase și n-au fost în stare să pună nicio frontieră nouă fără un război. Au murit și soldați, frații Natalije, vărul meu, Jovan. Asta înțeleg. Dar ce au avut cu tanti Nada? *(Pauză)* Am intrat în biroul lui Goran, prietenul meu din copilărie, de care râdeam, când alesese Medicină Legală: „Sunt și doctori cărora nu au curaj să le dea pe mână oamenii vii! Știu că ești pasionat, dar, după ce te căsătorești, încearcă să nu îți iei de lucru și acasă!”. *(Pauză)* Pe atunci, și el avea simțul umorului. Acum însă m-a privit pierdut, iar când i-am spus că tanti Nada nu mai e acasă, tăcerea lui mi s-a părut atât de elocventă, încât m-am întreat: „Eu, dacă aș tăcea, aș fi la fel de elocvent?” M-a ajutat să o caut, printre cadavrele pentru care soldații săpau o groapă comună. Și am găsit-o. Avea picioarele legate cu sârmă și fruntea găurită de un glonț, dar pe chip un zâmbet senin. Goran mi-a spus că a fost împușcată de aproape. Am cărat-o împreună până la morgă, am așezat-o pe o masă de ciment, iar a doua zi am plătit doi oameni sărmani să mă ajute să o îngrop. Credeam, pe atunci, că înțeleg multe. Despre comandanți care își iubesc țara, servicii secrete, grupări paramilitare, diplomație, spioni, resurse, manipulare, dirijori care stau cu spatele la public. „Băieți deștepți”, îmi spuneam. „Dar nici noi nu suntem proști!”. Când aruncam însă pământ peste sicriul de brad în care o așezasem pe tanti Nada, chiar dacă îmi repetam că uneori, când ești în vâltoare, lucrurile nu mai depind de tine, nu pricepeam ce l-a făcut pe acel soldat să împuște în cap o femeie bătrână! Cu ce îl încurca ea să pună o piatră de hotar? *(Pauză)* Ploua și atunci, era noiembrie, croncăneau niște ciori peste cimitir și, la ieșire, am alunecat pe frunzele ude. Nu m-am oprit nici azi din cădere.

Scena 3

Coborârea la Halmstad

(„Pe bază”, noapte, cerul plin de stele. Un panou de baschet, o mică tribună pentru spectatori. Maria și Thora stau jos, pe o pătură, aproape de primul rând al publicului. Au farfurii de plastic cu prăjituri, sticle de vin, un cd-player. Eventual fumează (suflă fumul în momentele mai importante din discuția lor). Natalija și Frederik dansează)

Thora: Mai dai și tu un vin unei fete lacrimogene? (*Maria îi toarnă în pahar, apoi în al său, ciocnesc, îi privesc pe cei doi care dansează*). De o săptămână plâng ca proasta, din orice. Dar știi cum? Cu lacrimi! Și acum, dacă mă gândesc bine... (*Zâmbește, trage de nas, începe să plângă*).

Maria: Asta pentru că de o săptămână nu dormi. Ești ocupată să visezi, să studiezi găuri negre, să te gândești la Magnus sau să îți amintești de Knut.

Thora: Am aprins televizorul doar pentru că a fost o noapte lungă și stranie. Mă ridicam din jumătate în jumătate de oră să închid ușa, dar era închisă. Și da, am început să îi scriu un e-mail lui Magnus, dar am renunțat și m-am apucat să compun un jingle de reclamă pentru bărbații cărora le e frică de sentimente. Mă înec de furie, ca un pechinez, sunt un ghem de nervi și de orgoliu nefiltrat. Și nu mai vreau să sparg farfurii, nici să îmi iau cortul și să plec: „Hai să sufăr!”, pentru că îmi amintesc de altele și nu e bine. (*Pauză*) Nu pot nici măcar să îl bat: a făcut arte marțiale! Așa că mă consolez ca o fetiță de clasa a patra (*Ton alintat, de fetiță*): „Știi, fumează salvie, nici măcar iarbă adevărată!”. E ca un ghimpe scos și nu va trebui să duc durerea asta în mormânt, cum credeam – cu emfaza rănitului dramatic – când a plecat Knut. Pe Magnus am să-l uit, dar sunt foarte acra acum. Trebuie să treacă un timp până să îi doresc sincer binele! Fără mine? Haaa! (*Pauză*) Iar până atunci nu pot liniște și contempla. Am nevoie de multe sticlute de oja, de rujuri și de câteva perechi de pantofi cu toc ca să pot trece peste asta! Crescută de mamaie, eu: mai un pilit de unghii, un coafor, un tapat și se vindecă boală grea, darămite o amărâtă de decepție. Bunica mea! Ce făptură! Și acum, la 70 de ani, face baie în lac dimineața. Și vara, și iarna. “Fiecare, cu viața pe care este în stare să o aibă”, zice.

Maria: Zâmbești.

Thora: Zâmbesc, dar am gura plină de fiere. Puteam să îl ajut să fie cine este! Eu pot multe, am lumi de dat, iar el fuge schelălăind... Da, le cer să fie puternici. Nu pot să îi primesc în inima și în patul meu, altfel. Nu vreau să fiu cârjă, pretind ca măcar să se meargă lângă mine, dacă nu suntem în stare să alergăm ori să zburăm! Înțeleg că există o practică a dezgustului de sine, dar nu văd nimic glorios și bărbătesc în asta. Mi se pare, mai degrabă, o cale mizerabilă. Măcar dacă aș fi fost alungată de o femeie mai frumoasă, în sens magic, mai pe placul lui! Ar fi fost mai ușor. Dar îmi spui că o să mă păstrezi în tine, până la moarte și dincolo de ea, printr-un SMS? În cuvinte numărate? (*Pauză. Apoi, pe ton mai vehement*) Vino cu urme de curvă pe guler, vino beat, cu o pisică moartă în mână și cu câini atârnați de picioare, suferă, în pizda mă-tii, dar privește-mă în ochi, nu îmi trimite SMS-uri! Ce anestezie e asta?

Frederik (*dansând în apropiere și trăgând cu urechea la ultimele replici*): Dragostea? E rea de tot! Păi, eu știu de la mine!

Thora (*scuturând țigara*): Eu sunt tragică și apocaliptică, iar el râde!

Maria (*o tachinează*): Cum își permite? Drept cine te ia?

(*Frederik și Natalija continuă să danseze, se îndepărtează*)

Thora: Sunt sigură că m-a iubit. (*Pauză*) Și ce e mai rău decât să îți refuzi?

Maria: Pe la 15 ani aveam senzația aia minunată că orice pericol este surmontabil, că lucrurile sunt simple, ca pe hărți, că există drumuri deja desenate pe care poți să umbli fără teamă. Ei bine, nu e așa!

Thora: Aș vrea să fie lucrurile simple și clare. Să iau o pastilă și să fiu genul de femeie lângă care se stă. Mi se pare că mi s-a pus o etichetă de tipă dificilă, solicitantă, alături de care nu poți să te relaxezi, să sforăi, să te scarpini și nici să dormi fără șosete. Din tot ce a spus Magnus am înțeles ceva și poate că era mai bine dacă nu înțelegeam: îi e frică, nu se simte mâtâit lângă mine. Dar, în același timp, sunt absolut minunată și mă iubește. Doar că nu vrea să fim împreună. Știam textul, o fi vreun site secret pe care intră bărbații și își găsesc motivele. După mintea lui am putea avea o relație amiabilă, cu urări în zilele importante ale anului, și chiar ar fi drăguț dacă ne-am mai trage-o din când în când.

Maria (*arătând spre Frederik, care dansează tot mai aproape de Natalija*): Ai fost vreodată geloasă pe prietenele lui?

Thora: Geloasă, nu. Era mai mult enervare, că își pierde timpul “nostru” cu ele. Gelozie în sensul clasic: „Ce are aia și eu nu?” nu mi s-a întâmplat niciodată. Doar pe Knut am vrut să-l omor, când a încercat, din lașitate, să mă sufoce pe mine, cea care trăia în el. În seara când mi-a trimis un e-mail, după ce stătusem două luni acasă la el, la Goteborg, și mi-a zis că nu mă poate păstra decât dacă nu mă mai vede niciodată, m-am urcat în primul tren din Aarhus. Am ajuns în Copenhaga la miezul nopții și am schimbat spre Goteborg. Cu ce drept să îmi spună asta și să trăiască? „Eu mă chinui aici și tu te joci? Ia să vedem, cum e dacă mori acum! Te mai duci dimineața la calculator să îmi scrii fraze rupte din psihologia pentru clasele ajutătoare?”. Aveam cheile, aș fi dat drumul la aragaz, dormea cu ușile toate deschise. M-am gândit că așa e cel mai curat și cel mai frumos.

Maria: Și?

Thora: Am coborât la Halmstad. (*Pauză. Zâmbește*) Îmi cade părul. Și cine știe ce alte urme aș fi lăsat. (*Pauză*) Vreau să văd ultimul joc, la care a lucrat cu prietenii lui norvegieni. Probabil că o să apară la un moment dat un monstru care o să spună o frază de-a mea, trimitere subtilă la relația cu mine. Dar să nu mai deschid sertarele astea, că ies molii și fluturași și nu știu să îi bag la loc sau ce altceva vor.

Maria: Dacă ți-aș spune să pui o lumină mai blândă pe singurătate, că anii vor deveni mai buni... sau că într-o zi vei găsi toată coerența pe care o cauți și că vei zâmbi văzând cum se leagă așa, ca iedera, totul... m-ai crede?

Thora: Nu. Poate că o să ajung și eu cândva la genul ăsta al tău de cuminenție și așezare. Dar nu acum. Mi-e dor de Aarhus și de viața mea perfectă, imaginară, de acolo.

Maria: Mai e și realitatea la mijloc.

Thora: Dă-o dracu!

(Maria și Thora se întind pe spate, privesc stelele. Tăcere prelungită)

Scena 4

Rujuri. Parfumuri, altădată

(Frederik și Natalija dansează în tăcere, apoi încep să vorbească. Maria și Thora stau pe pături, mai târziu joacă baschet, se întorc pe pături, schimbă muzica, beau)

Frederik *(dansând cu Natalija)*: Te-am visat, noaptea trecută, deși nu te cunoșteam. Mergeam amândoi, într-un vagon vechi de tren, spre Paris, și tu îmi tot arătai ceva pe fereastră, dar nu vedeam nimic, geamul era aburit.

Natalija: Cum apar undeva, se aburesc geamurile! *(Râde. Scurtă pauză)* Am crezut, mult timp, că nu e nevoie ca lucrurile să fie spuse, celălalt le va înțelege cumva. Am fost o mare tăcută. *(Scurtă pauză)* Și acum îmi plac umbrele și să mă scufund în lumi închise mai mult decât să împart cuvinte cu un necunoscut care e greu de crezut că mă va înțelege în termenii mei. Nu aștepti să-ți spun, telegrafic, povestea vieții, nu-i așa?

Frederik: Nu. Și din mine se vede puțin când sunt alții de față. Doar o variantă prescurtată și rece a adevărului.

Natalija: Se cunosc de mult Maria și Thora?

Frederik: De doi ani, de când au venit aici. Nu știu dacă ai față de frații tăi exigența, intoleranța chiar, ironia rece, dar și afecțiunea brutală pe care le am eu pentru Thora.

Natalija: Frații mei au murit. Au fost împușcați, într-o noapte, la noi în sat, lângă frontieră, de musulmani ale căroro neveste fuseseră violate de alți soldați, într-o tabără, nu departe. Ivo și Bojan se întorseseră acasă în permisie, luptaseră în toate războaiele, convinși că granițele noi nu sunt bune, dar țara tot s-a spart. Pentru mulți, printre care și părinții mei, ei sunt eroi. Pentru alții, sunt asasini care au comis crime împotriva umanității.

Îi văzusem cu trei zile înainte să moară, erau beți și au depănat toată noaptea grozăvii la care fuseseră părtași. Sunt uși pe care pot să le deschid pentru tine, dar nu vreau să împart cu lumea din afară nici scârțâitul lor. Despre zilele acelea din satul meu și anii aceia din țara mea nu pot vorbi decât înfășurată în voaluri și cu măști încuiate cu cifru. Și chiar dacă e un cutăr plin cu întâmplări, prefer să îl închid: „Jbuf!”. Dar eu... om bun! (*Râde*) Și uite cât de vorbăreț!

Frederik: Mă bucur că ai venit.

Natalija: Mulțumesc. (*Pauză*) Am încredere în tine, nu mă pune să explic, că nu știu. (*Pauză*). Poate îmi spui și tu o poveste din grădina îngrădită.

Frederik: Nu sunt lucruri spectaculoase. Trăiesc într-o țară liniștită, care ne oferă mult, avem tot ce ne trebuie. Suntem norocoși că ne-am născut acolo.

Natalija: Mai devreme, în cameră, Thora mi-a dat un pumn în umăr. (*Arată brațul cu pricina*) Cred că m-a învinețit.

Frederik (*râde*): Așa își manifestă ea afecțiunea! A crescut-o nu doar bunica din partea mamei, dar și bunicul, un viking aspru și nervos. “Copilul se mângâie doar în somn!”, zicea, cu glas de tunet. Toate cărțile pe care le-am citit până în adolescență erau scrise de impostori, mi le spusese bunicul deja. Avea de împărțit atâtea întâmplări miraculoase, de parcă ar fi trăit zece vieți, dar și născocea mult. Niciodată nu am știut dacă o amintire de-a lui era reală sau doar o minciună pe care încă nu am demascat-o. N-am aflat prin ce minune s-a unit lumea lui cu aceea a bunicii, care era „vrăjitoare” și ne arăta mereu porți fermecate și greu de descifrat. El a murit cu nostalgia pământului pierdut și ratarea Londrei, strivit de orașul mic în care fusese nevoit să trăiască, furios, nemulțumit, dar plin de energie. Nu mi-am cunoscut bunicii din Norvegia, tata a vorbit despre ei doar în regresia bolii, a murit de Alzheimer. Știu că a avut o copilărie urâtă și grea, a lucrat pe vapoare de pescuit în vacanțe, iar la 14 ani, când bunica l-a dus în Bergen, la liceu, s-a simțit ca un câine părăsit. În facultate, la Oslo, a cunoscut-o pe mama. Ea avea păr lung, iar tata freză ca Elvis Presley. Duceau o viață hippie, mergeau la ceaiuri și, mai rar, la vreun concert în Anglia. S-au căsătorit la terminarea facultății. El și-a găsit de lucru în Copenhaga și ea l-a urmat. Au stat și în Christiania, într-o vreme. Îmi povestea despre chefurile lor cu tutun ieftin, canabis și viniluri cu Beatles. (*Pauză*). Îți vine bine rochia asta. Și machiajul.

Natalija: Mulțumesc. Până acum trei-patru ani nu mă machiam aproape deloc. În limbaj de fete, asta înseamnă, eventual, o urmă de dermatograf și unguent de gălbenele. Bunica mea era foarte cochetă: frumusețe studiată de rusoaică exilată. Îmi povestea mici secrete feminine, cu glas de poruncă: “**Niciodată** să nu te îmbraci în haine vechi acasă. Te duci la croitor și îți faci

rochii speciale. **Niciodată** bărbatul nu trebuie să te vadă cu bigudiuri în păr și cremă pe față. **Nimeni** nu trebuie să știe adevărata culoare a buzelor tale. Când te căsătorești, să ai **neapărat** dormitorul **tău** și baia **ta**". Era, uneori, crudă și egoistă, dar unei bunici îi poți ierta asta. Am dezamăgit-o în adolescență, când am devenit la fel de îngălată ca mama. Până în liceu, eram un băiețoi, după, m-am împăcat cu situația. Rujul mi se părea o renunțare la personalitatea cu genunchii juliți. Așa că am descoperit tabieturile astea feminine târziu, cu încântare vinovată. Nu mai știu când am purtat în mod serios ruj, doar că era roșu-sânge proaspăt. Acum îmi place mai mult decât recunosc ritualul ăsta de a-ți redesena trăsăturile cu umbre și culori. Îmi plac măștile, ți-am mai spus. Sunt zile pentru ruj roșu, când sunt palidă și obosită, zile pentru culori de cireșe amare, când mă joc de-a fata Bond în misiune (sunt rare momentele, așa că rujul ăsta a expirat deja). Zile pentru cel portocaliu cu miros de anii '80, unele pentru cel sângerieu (de puține ori am curaj), altele pentru culoarea vinului roșu trezit sau pentru auriu de vară. Și restul de 99 la sută din zile – gălbenele. Cu parfumurile e altă poveste! Ele conțin povești, particule mici de povești colorate, susțin asta sus și tare, cu zâmbet tâmp. Multe sunt flori moarte, dar există și parfumuri care îți arată grădini închise. O să-ți zic despre ele într-o seară, nu merge așa, în grabă.

Frederik: Și acum, cu ce parfum ți-ai dat?

Natalija: Cu unul "greu", amestec de rășină de copac tăiat încet, violete prăfuite și iasomie din cristale de gheață. Dacă flirtezi, să știi că sunt delicată ca un pădurar sociopat, când încerc să răspund. Nu zic să nu faci asta, doar că mă simt ca în liceu, când a sunat la intrare un bărbat de la firma de electricitate să mă întrebe câți kilowați am consumat. Am lăsat ușa întredeschisă, să nu i-o trântesc în nas, și am început să caut prin hârtiile colegei mele de cameră, Vedrana, apoi pe biroul ei, prin toate sertarele. Nimic! Disperată, am sunat-o: „Unde ai pus citirea? Că e un individ la ușă, așteaptă!”. A stat câteva secunde și a zis: „Doamne, Natalija!”. Cu dragoste în glas, dar sentimentul se amesteca și cu mila pe care o simți pentru o prietenă sau o soră pe care ai dori-o mai frumoasă, mai inteligentă, mai altfel decât celelalte femei, iar ea nu e. A oftat și a zis blând: „Citește cifrele alea de pe contor și spune-i-le”. M-am dus și i le-am dictat, sub privirile lui zeflemitoare, căci auzise toată convorbirea. Ce vreau să înțelegi este că sunt foarte neîndemânică în anumite privințe. Și apoi, nu știu o relație intimă care să nu fi degenerat în război, la un moment dat. Știi tu?

Frederik: Nu. Dar mă bucur că ai folosit cuvântul ăsta, „intimă”.

Natalija: Fetița cu breton din mine se întoarce pe călcâie și fuge înainte să se termine acest dans. (*Dă să plece, dar Frederik o reține*).

Frederik: În dimineața asta am jucat șah cu un turist de la hotel, un bărbat la vreo 60 de ani. La un moment dat, m-a întrebat ceva. I-am răspuns și m-a apostrofat: „De ce naiba nu vorbești englezește cum trebuie?”. Am înghițit, avea dreptate, dacă m-aș fi gândit mai mult, aș fi putut formula mai bine. Am vrut să-i spun că sunt multe limbi pe Pământ, el știe, de exemplu, mongola? I-am zis doar că sunt multe limbi pe Pământ. „Eu sunt din Mongolia. Mă cheamă Batbayar”, s-a prezentat.

Natalija: Și cum s-a terminat partida?

Frederik: Am jucat destul de slab, nu m-am putut concentra, am avut emoții și, în astfel de cazuri, îmi ies în evidență limitele. *(Pauză)* Dar el a făcut mai multe greșeli, firește. *(Pauză)* Mi-a cerut însă revanșa, i-am promis că ne întâlnim mâine dimineață, la 8. Voi termina repede și la 10, dacă și tu vrei, vin să te iau din cameră și pornim să cercetăm împrejurimile. Cei de la hotel închiriază motociclete, am permis de 5 ani, ești în siguranță cu mine. De obicei, plec fără să am o țintă. Cât de rău poate fi?

Natalija: Voi fi gata, la 10.

(Natalija se duce către Thora și Maria, așezate pe pătură, cu fața spre public. Frederik o urmează)

Scena 5

E oribil să nu ai rapiță!

(Maria și Thora pe pătură. Se apropie Natalija și Frederick. Sunt stele deasupra sălii și lumină vagă pe scenă)

Maria *(despre Natalija și Frederick):* Ei cred că dacă stau în picioare sunt mai treji!

(Natalija se așază lângă Thora și Maria)

Frederik *(bea dintr-o sticlă cu vin, apoi ia de jos o piatră albicioasă, calcaroasă și i-o dă Mariei):* Ia trage tu o linie cu piatra asta de aici și până la panou.... *(Maria se ridică și încearcă să tragă cât mai drept linia cerută)* Și îți arăt că eu merg... pe unde vreau eu! *(Frederik merge pe lângă linie, apoi se așază lângă fete, Maria vine și ea lângă ei, alcătuiesc un semicerc cu fața spre public. Din când în când beau sau fumează)*

Thora: Ai merita să fii răutăcioasă, dar am nevoie de confort termic pentru asta. *(Strigă)* Ajutooooooor!

Maria: Taci cu mama, că vine poliția! Ce ți-e? *(Natalijeii, explicativ)* Când e supărată, când îi e frig sau foame, strigă după ajutor.

Thora: Frig! Sunt amortită.

(*Frederik îi dă geaca lui*)

Natalija: Despre ce vorbești, când am venit?

Maria: Eu despre niste creatoare de modă bulgare și portugheze care fac rochii cu multe pietre pe ele, despre combinații de ojă și despre levănțică. Îmi place levănțica.

Thora: Iar eu eram atât de tragică încât îmi zvâcnea o pleoapă! Parcă aș fi o pisi de liceu, amorezată de un dulgher care a părăsit-o: „Vai, mă cojesc de dorul lui! Cine mă mai întreabă pe mine dacă e gata mâncarea? Sunt ca o mătasă, mă deșir!”. (*Scurtă pauză*) Doar lesa autoironiei mă mai ține în frâu. Fără ea, o să-mi prind flori în păr și o să încep să predic!

Frederik: Ești o mare performeră! Dacă ar fi fost academicienii la spectacolul de astă-seară, ți-ar fi dat un Oscar și ar fi aplaudat în picioare.

Maria: Sau din picioare!

Thora: Fără persiflări la adresa academicienilor Oscar, în prezența mea! De la ei am învățat cum funcționează lumea: rol principal, rol secundar, femei, bărbați...

Frederik: Eu m-am prins cum merg lucrurile când eram mai mic și am furat trompeta de la grădiniță. Am luat-o acasă, am ascuns-o în șifonier, printre lucruri și am fost foarte fericit în seara aia. A doua zi, însă, mama a găsit-o și m-au certat toți: și ea, și tata, și educatoarea, în fața celorlalți copii. (*O privește pe Natalija*) De atunci sunt prudent cu marile bucurii.

Maria: Tata a fost comandant și a răspuns de granițele țării mult timp, și sub conducerea lui Ceaușescu, și după. La aniversarea de 10 ani, mi-a dăruit un ciobănesc german. L-am botezat Cliff, era un câine foarte inteligent, avea grijă de mine, m-am atașat de el. Când a început Revoluția, eram în satul mamei, în vacanța de iarnă, iar pe Cliff îl lăsase tata la serviciu, cu ceilalți câini polițiști, antrenați să apere frontiera. În avântul lor, revoluționarii, aflând că e câinele tatei, l-au rupt cu bătaia. Un colonel ni l-a adus la țară, dar veterinarul nu i-a mai putut face nimic, avea organele zdrobite, așa că ai mei l-au lăsat să zacă în grădină, unde îi duceam apă și mâncare. „A murit?”, îl întrebam pe bunicul, când mă trezeam, dimineața. „Pregetă”, îmi răspundea. Toată ziua stăteam lângă el, îl mângâiam, îi povesteam, făceam planuri de viitor, îi puneam întrebări: cum se simte? ce și-ar dori? N-am să-i uit niciodată privirea: părea atât de recunoscător! Într-o dimineață, l-am găsit mort. Ca să-l apere de muște, bunica îl băgase de seara într-un sac de plastic, lăsându-i afară doar capul, iar el își petrecuse ultima noapte încercând să se elibereze, sfârșind punga aia nenorocită. (*Pauză*) De atunci, lucrurile s-au simplificat mult pentru mine. (*Thorei*) Dacă tot voi muri, am să fiu un om bun și curajos și nu mă voi chinui, vomitând la fiecare trădare. Nu țin la monogamie și n-am să îmi dau voie să depind de alegerile din sufletul cuiva.

Nici nu cred că poți fi înșelat, atunci când ești iubit. Există un păcat al cărnii, dar nu îl văd ca trădare; poate să fie răzbunare, dorință, furie, curiozitate. Sunt femeile cărora li se pare inadmisibil ca bărbatul lor să se culce cu alta, dar zâmbesc tolerant dacă el doar se gândește la aceea.

Frederik: E ușor să vorbești despre o situație, când nu ești în ea.

Maria: Mă pregătesc de mulți ani. Voi oferi libertate, nu restricție.

Natalija (zâmbind): Și apoi, niciodată o femeie nu va înșela îndeajuns un bărbat.

Maria: La un moment dat am crezut că mă pot îndrăgosti de o fată. Îi ascultam poveștile născocite pentru a-mi alunga coșmarul, îi pândeam copilărește-speriat, simțind pericolul surd, chipul, trupul, gesturile, cruzimea delicată de păianjen cu care mă înconjura, vedeam cum mă cerea, fără să știe ce vrea. M-am oprit însă. Avea nume zeiță și ne despărteau ani și mulți kilometri.

Frederik: Mi s-a părut întotdeauna curios că femeile așteaptă și stabilitate, și aventură, și siguranță financiară, și riscuri. Dacă s-ar putea, soții lor ar trebui să fie și contabili, și contrabandiști! Și directori, și exploratori!

(Fetele se privesc nedumerite)

Thora: Și ce anume ți se pare curios?

(Râd)

Frederik (Mariei): Tatăl tău cu ce se ocupă acum?

Maria: S-a pensionat. E pasionat de politică, i-au și oferit un loc pe o listă de senatori, dar a refuzat.

Frederik: Am fost odată la voi, la Marea Neagră și la munte, după ce petrecusem în Austria cea mai stresantă săptămână de vacanță din viața mea. Stătusem la o cabană cu niște domni cu fețe de spioni, care se adunau în fiecare seară la o bere în hol și purtau niște conversații grozave. Atâta doar că știau engleză cât știam eu germană, iar când, după o replică, râdeau de se cutremurau pereții, mă simțeam stingher. Dacă tăceam, păream prost; dacă încercam să spun ceva în germană, era și mai rău. Altfel, munții erau frumoși și aveau balustradă, nu te puteau ucide, precum Carpații voștri. Românii mi s-au părut pe cât de ospitalieri, pe atât de dornici să te jecmănească. Dar măcar știau engleză!

Maria: Nu înțeleg de ce ne complacem în atitudinea asta de sclavi, deși nu mai avem stăpân.

Frederik (zâmbeste): Aveți. Doar l-ați schimbat.

Maria: Ca toate țările din Est, noi am ales comunismul. Și noi am hotărât să ne întoarcem la capitalism.

Thora: Eu visez uneori o Republică, un sistem politic, statal, fără granițe. La care să poată adera orice om, din orice țară, și care să fie activat în caz de avarie. Ca un sistem de irigații, că altfel se duce dracu' rapița și nu ne permitem. E oribil să nu ai rapiță! *(Pauză)* Alteori vreau o pisică, una prietenoasă și ușoară. *(Scurtă pauză)* Deci un motan.

Frederik: Nu e imposibil de făcut Republica aia. Vreți să lucrăm la asta sau să nu lucrăm deloc, dar să ne întâlnim exact aici, în prima duminică de septembrie de peste 15 ani și să vedem în ce stadiu e?

Thora, Maria: Daaaa! *(Pauză)*

Thora *(tachinează)*: Natalija, mai oprește-te și tu! Ne-ai împuiat capul!

Natalija: Ce să vă spun? Uneori, când cumpăr un cadou pentru cineva, se întâmplă să îmi placă atât de mult încât nu i-l mai dau.

Thora: Și eu am făcut asta o dată sau de două ori.

Natalija: Da, dar la mine începe să se umple camera cu astfel de obiecte! Îmi plac momentele când se fac daruri. *(Pauză)* Am auzit șuieratul gloanțelor, mi-am pierdut frații și cea mai bună prietenă, mi se pare cumva că am plătit pentru tot ce voi face de acum încolo. Dat fiind că nu prea vorbesc despre mine, nu am multe epitete în vocabular, dar mă simt bine cu voi și începe să-mi fie firesc aici. *(Pauză)* Ca în săptămânile din timpul bombardamentelor, când în Belgrad se lua curentul, iar oamenii din bloc, care foloseau de obicei liftul, mergeau cu toții pe scări. Atunci am început să-mi cunosc vecinii, pe unii nu-i știam deloc, despre alții, deși mai vorbisem cu ei, n-aș fi putut spune mare lucru. Câte ore, zile, săptămâni pierdem în complezențe de salon! *(Pauză)* Nu am daruri ascunse, poate doar unul: sunt cea mai bună când spun capitala Malaeziei ca pe o înjurătură.

Thora: Ia să auzim!

Natalija: Kuala Lumpur!

Maria: Erai cea mai bună, pisi! I-auzi *(Cu voce îngroșată)*: Kuala Lumpur! *(Râd)*

Thora *(cu accent schimbat și voce de soprană)*: Kuala Lumpur!

Frederik *(cu voce de bas)*: Kuala Lumpur!

(Râd)

Maria: Hai să facem toți o boală deloc gravă și să stăm acasă săptămâna viitoare! Vreți? Ne probăm rochiile, ne facem unghiile...

Thora: O să fie vreme bună, am văzut pe site-ul unor meteorologi fără umor. Cred că mâine mă duc la plajă. Sau dorm. Dar sunt hotărâtă!

Natalija: Șoarecele!

(Thora, Maria, Natalija țipă și se urcă pe scaunele sau băncile tribunei de pe terenul de sport)

Frederik (*se miră*): Sunteți nebune! (*Se ridică și pleacă*) Să nu coborâți de acolo până mâine dimineață. E plin de șoareci! Dacă putem să le spunem șoareci acestor monștri...

(*Coboară cortina pe partea lor de scenă. Continuă Mihajlo, în scena paralelă*)

Scena 6

Mall în halele fabricii de locomotive

(*Mihajlo, singur în camera lui, se plimbă*)

Mihajlo: Uneori aș vrea să se facă brusc liniște. (*Pauză*) Ei toți se distrează, ca și cum trenul în care era Vredana nu ar fi fost bombardat! (*Scurtă pauză*) Râsul celor din camera de alături amplifică singurătatea celui întristat. (*Pauză*) Ce vijelie! Nu se mai văd nici luminile mall-ului ridicat în halele fabricii de locomotive! (*Pauză*) Adrijana, Radmila și Tatjana, colegele mele de liceu, sunt casierite acolo. Toate fetele din clasa mea lucrează în vânzări. Băieții, îmbrăcați la patru ace și tunși regulamentar, fac prezentări pentru corporații. Se plâng că nu au timp, că sunt prinși în capcană. Dar ia să le dai drumul! Să le spui că sunt liberi (*Pauză*), concediați, să vezi cum îi arde panica! (*Pauză*) Eu am timp și de dat la alții, dar n-am terminat niciun tablou anul ăsta! Ce-o să ard în cadă, de ziua mea? (*Pauză*) După ce a murit Vredana s-au maturizat, deodată. M-au lăsat în urmă. Orgoliul că nu sunt ca ei e tot ce mai am. Acum se distrează. (*Pauză*) Ca și cum n-aș fi alergat degeaba după doctor cu plicul în mână pe holul spitalului, ca și cum el i-ar mai fi putut scoate fiarele din burtă. (*Pauză*) Natalija cred că a ajuns. Dar e târziu. Am s-o sun mâine.

Scena 7

În lumea curată din jocuri

(*Mihajlo sună de câteva ori, insistent, la telefon, în partea lui de scenă. În cealaltă, sună un telefon, iar Maria, care doarme, se întoarce de pe o parte pe alta, își pune perna în cap. În cele din urmă se ridică din pat, dar telefonul se oprește din sunat, așa că Maria se îndreaptă spre baie. Se aude dușul. Intră în cameră, de afară, Natalija, fredonând, se plimbă, privește pe fereastră, se duce la oglindă, se piaptână, probează rochii, fuste, un costum de baie (slipul pe sub fustă, eventual), sutienul. Intră Thora, cu o pungă în brațe*)

Thora: Bună dimineața! Credeam că vei dormi mai mult, după drum.

Natalija: Neața! Nu, m-am trezit de ceva vreme, am ieșit la o plimbare, acum am venit.

Thora: Și eu am fost la magazin, am ajuns cu o jumătate de oră înainte să deschidă, dar am așteptat. Știu că arăt de parcă aș fi plâns câțiva ani, dar te asigur că nu e sentiment, e dermatită. (*Cu entuziasm*) Căci acum mă simt mult mai bine! Mi-am luat șase coliere, un parfum care miroase a măr și a sobă, un ruj portocaliu și un altul „lucernă”. Vrei să îl încerci?

Natalija (*îl încearcă, în fața oglinzii*): E prea închisă nuanța.

Thora: Ești tu prea palidă! (*Pauză*) Și ce rochie am văzut! Nu trebuia să mă uit în vitrină! Atâta doar că n-avea mâneci largi, iar eu, chiar dacă sunt de fier între crizele de plâns, simt nevoia să fac gesturi dramatice.

Maria (*iese din baie*): Eeee, încă o noapte în care mi-am pierdut virginitatea! Și iar e duminică și eu sunt vagă! Mâine începem o săptămână nouă și uite așa trec! (*Pauză*) Natalija, ți-a sunat telefonul, de mai multe ori. Aseară mi le-am pus pe ale mele, pe toate trei lângă cap și le-am pornit alarmele, dar de dimineață nu am auzit niciuna. (*Thora intră în baie*)

Natalija: Cum de nu auzi alarmele telefoanelor, dar dacă sună cineva, da?

Maria: Mă subestimezi, cumva? (*O tachinează*) Îmi pui întrebări care au răspuns atât de evident? Când sună telefonul, e cineva acolo. De partea cealaltă a alarmelor nu se află decât o variantă obosită de-a mea. (*Sună telefonul Natalijeii*) Iată... îl aud perfect! (*Natalija răspunde, Maria face loc pe masă și începe să-și calce o bluză*)

Mihajlo (*din scena paralelă*): Bine ai ajuns?

Natalija (*se plimbă prin cameră, în timp ce vorbește*): Salut! Am ajuns bine, da. Aseară am mai vorbit cu fetele, Maria, din România, și Thora, din Danemarca, colegele mele de cameră, așa că nu te-am sunat, iar astăzi m-am trezit devreme și am fost în recunoaștere. Viața mea de aici e un haos, deocamdată. Nu mă certa că nu răspund mereu.

Mihajlo: Nu te cert.

Natalija: Tu ce faci?

Mihajlo: Aș vrea să pictez un tablou care să dezvăluie ceva din ceea ce ascundem. Mă tot gândesc la asta. (*Pauză*) Aici plouă, de ieri. Acolo cum e? (*Thora iese din baie, deschide laptopul și rămâne în fața lui*)

Natalija: Cum să fie? O căldură nebună, deși e încă dimineață. Vară flustratică, ceruri fără pată, dar pe malul mării bate un vânt turbat și îți aduce tot nisipul în ochi.

Mihajlo: Briza?

Natalija: Nu, nu e briza, suflă precum crivățul nostru, de te ținea, dacă te lăsați cu spatele pe el. E frumos, în rest. Avem un corcoduș la fereastră și anemone, le-am recunoscut din prima, deși nu mai văzusem niciodată. Ceapa ciorii, de era la noi plină toată lunca primăvara și ne zicea mama să nu aducem acasă că nu mai ouă găinile, e peste tot aici. Și stânjenei și liliac și pom din ăla nesuferit care face flori cu miros de clor. *(Pauză)* Plaja e mică, aproape pustie, are meritul că pare sălbatică, apa caldă, deși bate vântul, cu pești mici și roșii, dar și cu ierburi, când te depărtezi puțin de mal. Am văzut și o scenă pe care poate ți-ar fi plăcut să o pictezi, o pojghiță a ceea ce-i ascuns, cum spuneai: un bărbat și o femeie, el urcând în autobuz, ea privindu-l mereu, cu un colac de salvare în brațe. El i-a trimis un sărut cu mâna, când autobuzul a plecat, ea a rămas nemișcată, cu privirea tristă, ținând strâns la piept colacul acela, iar în spate avea un curcubeu superb, ditamai arcul, cu ambele capete într-un lan de rapiță înflorită care mirosea de mureai. *(Pauză)* Aș vrea să fiu prietena ta. Nu știu dacă sunt. Nu cred, totuși *(Tăcere prelungită)*. Mihajlo... *(Pauză)* De ce pictezi tu pești în farfurii? *(Mihajlo tace)* Te las acum. Ne ducem la furat de piersici la un nene care ne lasă. Te sun, dacă e... *(Închide)*

Maria: *Dacă e?* E sau nu prietenul tău?

Natalija: Mihajlo? A fost iubitul Vredanei. Ea a murit. *(Pauză)* Trenul care o ducea spre Belgrad, pentru a petrece Paștele împreună cu el, a fost bombardat de avioanele NATO.

Maria *(termină de călcat):* Și el pictează?

Natalija: Minunat! Deși e discromat. De exemplu, trandafirii îi vede albaștri. Doar că acum e foarte fragil, ca un ou din ăla care iese cu coaja moale: „Nici să-l mâncăm nu putem, nici pui nu e în stare să scoată”, cum zicea bunica. *(Pauză)* De obicei nu țin fotografiile în portofel, devin rareori nostalgică în felul acesta, dar am una cu Mihajlo. *(Caută în rucsac, scoate o fotografie, explică)* Era un bătrân fără un picior, în aeroport, făcea poze la minut, și ne-a fost milă de el.

Maria *(privește fotografia, i-o duce apoi și Thorei):* Unele fotografii noi au imediat calitatea aia de amintire nostalgică.

Thora *(jucându-se pe laptop):* Am chef de chestii de gagici, gen înghețată, unghii colorate cu stelute albe, un film horror...

(Bătăi în ușă)

Maria: Daaaa!

(Intră Frederik)

Frederik: Bună dimineața! *(Se îndreaptă către Thora)* Ce face Elf?

Thora: Tocmai am reinstalat jocul meu preferat!

Frederik: Iar începi stilul de viață “alternativ”!

Thora: Daaaa! Îmi recunosc excesele cu încântare!

(Frederik se apropie de ea, îi prinde umerii cu brațele și, cu părul aproape lipit de al ei privește ce se întâmplă pe ecranul laptopului)

Thora: Sunt un domn cu mustață și căutătură aprigă și eliberez sate, deocamdată. Am pornit din Alpii francezi, cu orașe înghețate în timp, am trecut prin Romansburg, pe lângă mănăstiri vechi, cabane cu urși fioroși, ținuturi de eschimoși și universități în sere imense. După ceva interacțiune socială, stilul de joc mi s-a schimbat în mercenar cu sete de sânge. Spre sfârșitul săptămânii harta va fi roșie, în urma alianței mele cu băieții răi, care, ca de obicei, au cele mai mișto arme. Acum îmi caut un sclav pentru o diversiune în Montera, iar mai încolo mă duc să curăț o peșteră infestată de lupii necromanților. Câtă treabă am! *(Pauză. Frederik se îndreaptă spre Natalija, Maria spre Thora, privește ecranul laptopului, peste umărul ei)* Dacă aș avea de ales, m-aș retrage de tot în lumea curată din jocuri. Puține lucruri din viața reală se pot compara cu frumusețea unui apus, pe drum, în Gothic.

Natalija *(lui Frederik, aparte):* Am crezut, văzând că nu mai vii, că ți-ai reconsiderat anumite gânduri, că ți-a venit la îndemână să le dai la o parte ca nemaifiind de interes.

Frederik *(Natalije, aparte):* Asta e o variantă pe care o exclud.

Natalija: Mă bucur. Și eu o exclud.

Frederik *(se îndreaptă spre ușă cu Natalija):* Noi ieșim puțin. Paaaa!
(Maria și Thora se privesc)

Thora: Paaaa!

Maria: Paaaa!

(Frederik și Natalija ies)

Thora: Când reintru în “țara de dincolo de monitor”, adaptarea la momentele scurte de realitate se face greu și nu fără durere.

Scena 8

Vor să mai facă o țară

(Thora se joacă pe calculator. Maria pune muzică, face ordine)

Thora: Câmp de bătălie, după o luptă de aproape o jumătate de oră, plin de cadavre și arme magnifice sclipind în soarele de amiază. E vară la mine, jefuiesc soldații medievali căzuți. Nu te încrunta, erau **răi**. Am găsit și o arbaletă cu fire spell. O, Doamne! Costă cam 5.000 de oreni! Și am găsit-o! Nu m-aș fi îndurat în veci să dau atâția bani pe o arbaletă! O sabie, e altceva.

E criză și aici, inflația a degenerat, pentru o misiune obișnuită primesc de la asistentul regelui cam 500 de oreni, o căprioară jupuită și vândută în sat ajunge cam la 45-50. Dilema este: o vând și pun banii la ciorap sau o păstrez? *(Pauză)* Sunt foarte calică, în jocuri, nu dau la cerșetori și nu cumpăr nimic decât după îndelungă chibzuială. *(Pauză)* Îmi scarpin barba și mă întorc la luptă. Ce știi tu despre fericirea de a omorî dragoni?

(Maria mătură, udă florile, Thora se joacă pe calculator. Sună telefonul Mariei. Thora lasă laptopul, se îndreaptă spre public)

Thora: Astăzi sunt un evreu cu chelie. Sau o fetiță speriată.

Maria *(la telefon, în spatele Thorei):* Da?

Thora: Da

Maria: De ce? De cine?

Thora: De mine. De dependențe. Că sunt prea superficială sau prea pretențioasă. Că fac un golem cu toate bucățelele de iubire primite ca să ajungă acolo unde vreau eu. E egoist și un pic bolnăvicios, dar sunt înțelegătoare cu mine: „A dracu’ de fufă!” *(Se întoarce spre Maria, vede că vorbește la telefon).* Scuze. Am avut întotdeauna niște convorbiri fabuloase cu oameni care, de fapt, vorbeau la telefon.

Maria *(în telefon):* Voi avea grijă, da. Promit că plec cu primul avion! Bine! Pup-o pe mama! *(Tăcere)* Tata. *(Pauză)* Zicea că vor să mai facă o țară.

Thora: În Est? *(Tăcere)* În Balcani?

Maria: Aici.

Thora: Dar aici este o țară.

Maria: Vor face una nouă. *(Pauză)* Tata îmi zicea că trebuie să plec repede, iar pe mine m-a apucat râsul. Cred că am părut foarte superficială: „Iată și tânăra femeie cum râde!”. Nu-mi place politica!

Thora: Nu are dedesubturi de dantelă. *(Pauză)* Refuz prezentul! Aș peria cai. *(Pauză. Cu oboseală și resemnare în glas)* Nu înțeleg nimic din real. *(Scurtă pauză)* O spun fără îndârjire, fără nici o spasmă, doar cu mirare: „Să mor, dacă înțeleg!” *(Își ia telefonul și sună de câteva ori).* Frederick nu răspunde!

Scena 9

Toate culorile

(Camera unui dispensar. Natalija culcată pe un pat, Mihajlo o veghează. În hol, lângă ușa care dă în cameră, Maria așteaptă așezată pe un scaun)

Mihajlo: Cum te simți?

Natalija: Nu știu. *(Pauză)* Când eram mică, îmi plăcea să fiu bolnavă. Îmi aducea lumea portocale, bunătați... *(Pauză)* Și nu trebuia să mă mai duc la școală! *(Pauză)* Acum, mă simt atât de murdară, cât doar mintea îmi e uneori! Și atât de obosită!

Mihajlo (*zâmbind*): Nici eu nu sunt în perioada cea mai bună din viață. *(Pauză)* Dar când oi fi fost? Parcă mi-a înțepenit mintea. Gândurile, cuvintele se prind unele de altele, ca atunci când amestec toate culorile și iese pasta aia măloasă, maronie.

Maria: Da, dar sunt toate culorile acolo! Și tu știi asta. *(Pauză)* N-am să fiu cu tine. Niciodată. *(Pauză. Tăcere)* Unde e Maria?

Mihajlo: Așteaptă, în hol.

Natalija: Ce părere ai despre ea?

Mihajlo: Îmi place.

Natalija: Spune-i.

Mihajlo: Ce?

Natalija: Fii tu însuși. *(Pauză)* Spune-i că ești nebun.

Mihajlo: Sunt?

Natalija: Mai întrebi? *(Pauză)* Pleacă! Aș vrea să mă retrag puțin în cămăruțele mele sufletești. Ea poate să intre, dacă vrea.
(Mihajlo iese)

Scena 10

Cu femeile nu te pui!

(Maria așteaptă pe hol. Mihajlo se așează alături. Stau un timp în tăcere)

Maria: În satul bunicilor mei, când un copil era grav bolnav – să zicem că îl chema Vasile, cineva îl scotea seara pe fereastra casei lui și îl dădea unei femei din sat. Noaptea, mama îl plângea, ca și cum ar fi murit, iar dimineața, femeia care îl ținuse i-l aducea la ușă și-i spunea că l-a găsit și că îl cheamă Ioan, de exemplu. Orice alt nume, în afară de Vasile. Și de atunci, mama îl striga și ea pe numele ăsta nou, ca să păcălească moartea și copilul să se însănătoșească.

Mihajlo: Să-i punem alt nume, atunci. Petra. Ce zici de Petra?

Maria: E frumos.

Mihajlo: Petra... *(Pauză)* are probleme mai mari decât credeam.

Maria: Așa vedem problemele altora, mai mici decât ale noastre.

Mihajlo: Sufăr după o relație în care nici nu știu dacă am fost. Flirta cu mine și era minunat.

Maria: Dar să flirteze cu altul? Câtă frivolitate!

Mihajlo: M-a înșelat.

Maria (cu entuziasm): Ce bine că s-a întâmplat acum! Cât noroc pe tine! (*Îl îmbrățișează, Mihajlo e nedumerit*) Ați fi putut să fiți căsătoriți, să aveți copii! (*Pauză*) Așa a ales, să plece. Și cu femeile nu te pui!

Scena 11

Să salvăm acest om!

(*Maria intră la Natalija*)

Natalija: Ce face Frederik?

Maria: E singur. Ne evită, de când v-ați întors. Thora l-a întrebat ce s-a întâmplat și a țipat la ea: „Nimic! Nu s-a întâmplat nimic!”. Tu?

(*Tăcere*)

Natalija: Plâng noaptea. (*Pauză*) Voi fi bine, dar mă tem pentru el. Bărbații sunt fragili ca un porțelan, uneori, iar Frederik nu păstrează plase de siguranță, ironia și surâsul amar nu sunt un strat protector. (*Pauză*) După ce Vredana a murit, Mihajlo și-a proiectat în mine viitorul. M-a încărcat cu tot ce e bun în sufletul lui, m-a făcut o femeie magică. Acum vede că dorințele noastre nu coincid, că sunt altfel decât credea. Nu mă recunoaște. Are nevoie de sunetul acceptării, de o femeie care să se bucure de el, fără ambiții, fără să îl împingă de la spate, fără teama de o existență mediocră sau care să gândească în termeniiăștia: viață mediocră-viață excitantă. Nu sunt eu acea femeie.

Maria: Când îl văd, am impulsul: „Să salvăm acest om!”. Nici nu mă privește, atât e de timid! Aș vrea să îl învăț curajul ăla nebun de copil, să îi arăt căi, să îl ajut să capete încredere în ezitățile lui, să-și picteze peștii, să epuizeze un drum, să nu renunțe la primul obstacol. Voi avea buna cuviință să-l las în pace până își iese din stări.

(*Maria îi strânge mâna Natalije, apoi iese*)

Scena 12

Tăcerile nu sunt întotdeauna tăceri

(*Pe hol, Mihajlo, pe un scaun. Maria se îndreaptă spre public, el o urmează*)

Mihajlo (*arătând pe fereastră*): Thora spunea că soldații i-au prins dincolo de frontieră. Nata... Petra ți-a povestit ceva?

Maria: Nu. Dar tăcerile nu sunt întotdeauna tăceri.

Mihajlo: Nu știi de ce m-a primit în jocul ei, dacă ea și Frederik, atât de repede...

Maria (îl întrerupe): Calea cea mai ușoară de a îmbufna o femeie este să-i vorbești despre alta.

Mihajlo: Uneori nu înțeleg nimic din ce spui. Parcă am juca șah! (*Pauză*) Sunt un mare pictor!

Maria: Adu-mi dovezi!

Mihajlo: Nu e așa simplu. În țara mea, sistemul nu te lasă să faci ce vrei.

Maria: Uneori, cuvintele ascund o lene. E bine să fii cinstit cu tine.

Mihajlo: Este o problemă pentru toți bărbații această intuiție feminină.

(*Pauză*) Simt totuși că am pornit undeva. Motoarele au urnit.

Maria: O să găsești calea. Astele sunt aliniate pentru rățaciri, acum.

(*Pauză*) Când eram mică și îmi plăcea un desen dintr-o carte de basme, îmi imaginam că intram în el. Nu pot să vin cu sfaturi importante peste tine, devine și responsabilitatea mea, dacă iese prost, dacă te calcă trenul sau te însori cu vreo damnată. (*Pauză*) Dar știi clipele acelea când devii stăpânul unui vis și îl poți face să cotească în ce direcție vrei? (*Pauză*) Dacă nu faci lucrurile pentru că ți-e teamă să le faci, aici e moartea: ascunderea în frica asta. (*Pauză*) Poți să ai orice femeie îți dorești. (*Pauză*) N-o să știi niciodată dacă nu întrebi.

Mihajlo: Și pe tine?

Maria: Mi te pot închipui pictând, iar eu având grijă de tine, ca în filmele acelea cu sirop mult. La început, mă voi chinui un pic ca să te merit, am să-ți fac mâncare bună, am să-ți spăl și am să-ți calc hainele. Pe urmă, lucrurile vor intra în normal: „Fă-ți și tu un sandviș!”; „Ia și tu cămașa asta de cinci ori, că o spălăm noi, când o face coajă!”. (*Pauză*) Mâine plec. (*Pauză*) Mi-e dor de orașelul meu cu parcuri înroșite de salvie și cu vatmani care se grăbesc la meci. De bordurile date cu var și de steagurile decolorate spânzurând pe clădiri. Mi-e dor să stau în leagăn cu ochii ațintiți la avioanele ce trag linii printre stele, în timp ce, la masa de sub nuc, bunicii mei mănâncă din aceeași farfurie. El vede licurici, luminițe de scurtă durată, care dansează peste mașina tatii, iar ea un măr roșu atârând în pom. Dar când se duce să-l ia nu mai e.

Actul 2

Scena 1

La aparatul de măsurat fericirea

(15 ani mai târziu. Scenă împărțită în două. Peste jumătate este trasă cortina. În cealaltă parte, Maria și Mihajlo, în apartamentul lor, dimineața. Maria, în pijama, se ridică din pat și se uită pe fereastră. Apoi face duș, se îmbracă, se aranjează, trebuluie prin bucătărie, deschide radioul, în timp ce vorbește cu Mihajlo, care, la început, este în pat)

Maria *(în fața ferestrei)*: Ce bine că plouă! Sunt fericit-agitată-italiancă-din-aia-cu-un-coc-negru-scârțâind-pășii-în-papuci-cu-toc-boc-boc-boc-și-cu-urme-de-ruj-roșu-pe-dinți când strig: “Mihajlo! Plouă, măăăă!”. *(Mihajlo se mișcă în pat. Pauză)* Ce faci, dormi? *(Pauză. Se alintă)* Cine e leneș și nu poate să mă prindă? N-are ce să-mi facă! *(Pauză)* Haide, Mihajlo, trebuie să fug la aeroport, Thora vine la 9, iar tu mâine ai vernisaj, așa că astăzi ai și tabloul de terminat! *(îl tachinează)* Iar l-ai lăsat pe ultima zi! Ț-ț-ț!

Mihajlo *(adormit)*: L-am terminat aseară!

Maria: Da? Ia să văd! Se duce într-o colț și dezvește un șevalet. *(Pauză)* E chiar minunat! *(Pauză)* “Mai fă-mi!”. Așa îi ziceam bunicii, Dumnezeu s-o ierte, când îmi pregătea orez cu lapte. Îl pune în castronase, pe categorii: scorțișoară, vișine, cireșe amare. Și când se termina castronul cu vișine: “Mai ai?”. Dacă răspunsul era “Nu”: “Mai fă-mi!”. Și nu, nu avea voie să ia scorțișoara de la unul și să pună vișine în loc. Era inacceptabil! *(Pauză)*

Mihajlo *(se întinde)*: Știu. Mi-ai mai spus...

Maria: Și ce ți-am mai spus?

Mihajlo *(adormit, ca un copil scos la lecție)*: Că te îmbrăcai în fustele mamei, îi luai rujul din geantă și te mâzgăleai cu el până la urechi. Că scriai pe pereți cu pixul și că ai decupat florile din perdea ca să faci o planșă pentru școală...

Maria: Așa, și?

Mihajlo *(se ridică din pat, se îndreaptă spre baie)*: Și mama ta nu prea s-a bucurat, deși ai luat 10! N-a fost încântată nici când a venit de la serviciu și a găsit covorul plin cu sâmburi de cireșe, după ce te plimbasei tu tacticoasă ca în curtea bunicii și îi scuipasei așa! *(Imită o fetiță plimbându-se cu aroganță și scuipând sâmburi)* Că îi dădeai raportul despre toate femeile pe care le întâlnea tatăl tău, când te lua el de la școală, și le pârai mai ales pe cele cărora le zâmbea. Că la bunici stăteai la poartă și când vedeai un vecin trecând cu pâine, îi cereai, spunând că îți e foame, și apoi o duceai găinilor și

ieșeai iar, așteptând să treacă altul. Că într-o zi ai făcut patru clătite, după ce ai găsit prin cuibare patru ouă, pentru fiecare clătită câte unul. Că le aruncai în tigaie mai de la distanță, să nu te stropească și să te ardă. (*La radio, o voce feminină îndeamnă ascultătorii să facă gimnastica de dimineața: „Împinge, întinde și un-doi-trei!”*) Că atunci când te pregăteai să ieși cu fetele, luai o ață galbenă din papiotă, o înfășurai pe deget, numărând literele: A, B, C, D... și o rupeai când ajungeai la F, inițiala lui Florin, un coleg blond, de care îți plăcea. O puneai apoi pe vreo mânecă, mai la spate, dar la vedere, ca una dintre fete să o observe și să zică: „Ia uite! Te iubește un băiat!”. Și tu înfășurai ața pe deget, numărând literele: A, B, C, D, în timp ce ele așteptau curioase. Și se oprea la F, iar una dintre ele zicea: „Florin!” și le citeai în priviri satisfacție amestecată cu invidie. Mai știi și că între cele două crengi ale nucului, așezate în V, de care era prins leagănul, îți puneai o pernă și citeai povestiri istorice, mâncând furnici din mușuroiul de lângă scară. Prima dată le-ai gustat accidental, aveai o pungă mare cu bomboane și ai luat una fără să îți ridici ochii din carte... „Îmmm, ce bună e, atât de dulce, dar și cu puțin sărat!” (*Încearcă să o sărute*)

Maria (*îl respinge, mimând supărarea*): Lasă-mă! Deși tu nu recunoști și nici Thora sau Natalija nu vor să mărturisească, eu sunt convinsă că toți ați mâncat furnici mai devreme sau mai târziu.

Mihajlo (*o îmbrățișează, îi mângâie sânii*): Facem și noi puțină înviorare? Auzi ce zice tanti aia: „Întinde, împinge și un-doi-trei!”

Maria (*se alintă*): Fetele sunt mai romantice, nu vor „Întinde, împinge și un-doi-trei” cu noaptea în cap.

Mihajlo: Nici măcar puțin un-doi?

Maria (*îl respinge, alintându-se*): Nu vreau și punct! (*Își ia geanta, se încalță. Redevine serioasă*) Și chiar dacă aș vrea, nu avem timp. Trebuie să fug la aeroport. Iau mașina ta, are portbagajul mai mare și nu știu câte geamantane are Thora. O voi conduce la hotel, dar poate ajungem și pe aici, așa că, dacă ai timp, fă puțină curățenie în sufragerie. Cu aspiratorul ai dat o singură dată, când ne-am mutat împreună, să faci impresie. (*Îl sărută, iese*)

Mihajlo: Bine, am să fac! Te iubesc!

Maria: Și eu te iubesc! (*Se întoarce din ușă*) Am avut un vis, spre dimineață. Eram amândoi într-un târg, undeva, și ne-am oprit la un aparat de măsurat fericirea. Tu aveai șase și ceva, iar eu 300. Și m-am supărat pe tine.

Mihajlo: E doar un vis.

(Cei doi se sărută, Maria pleacă. Se ridică și în cealaltă jumătate de scenă cortina. Natalija, acasă, cu o păpușă, pe post de bebeluș în brațe. Îl pune într-un pat și trebuluie în bucătărie: scoate făină, frământă aluat, face pâine, o bagă la cuptor. Curăță zarzavaturi, gătește)

Scena 2

Porniri

(Scenă tăiată în două: într-o parte Mihajlo, după plecarea Mariei, dă cu aspiratorul, se îmbracă și el să plece. În cealaltă, Natalija, în bucătăria ei. Mihajlo formează un număr la mobil. Sună telefonul Nataliei. Cei doi se plimbă prin camerele lor, în timp ce vorbesc)

Mihajlo: Salut!

Natalija: Heeei! Salut!

Mihajlo: Ce faci?

Natalija: Stau în capul zilei! *(Râde)* Azi-noapte ascultam tangouri vechi și mi-ai venit în minte. Nu mai știu când te-am auzit cântând cu „fumul de țigară” și „iubirea ta-i o nebunie, nici în beție n-o pot uita”. Tu de ce ești așa tăcut, în ultima vreme? Ce mai faci? Maria?

Mihajlo: Sunt acasă, în București, Maria s-a dus la aeroport, să o aștepte pe Thora, care vine la summitul de securitate. Vor pleca împreună, sâmbătă, am înțeles că duminică aveți întâlnire, după 15 ani.

Natalija: Da. Tu nu vii?

Mihajlo: Nu. Am un vernisaj la Budapesta duminică. Mâine am altul aici, așa că astăzi trebuie să aranjez totul. Abia a început ziua și sunt deja obosit.

Natalija: Tu ești obosit? Să vezi cum e când trebuie să alăptezi la cerere! *(Râde. Apoi, cu melancolie)* Ai o zi plină. La noi, astăzi trec doar gunoierii.

Mihajlo: Am tot ezitat să te sun, căsătorită cum te afli. Credeam că ești supărată pentru felicitarea pe care ți-am trimis-o de Crăciun.

Natalija: Nu, nu sunt supărată. Am fost doar surprinsă și amuzată, o imagine atât de explicit erotică s-a evidențiat clar printre urările de masă îmbelșugată și cozonaci gustoși.

Mihajlo: Gândurile mele, obișnuite așa, s-au dus, din inerție, către tine, în toți acești ani. Nu pentru că ești frumoasă, într-un fel foarte vizibil pentru orice bărbat superficial, ci pentru că mi-au plăcut mereu cuvintele tale simple, directe. Nu pot uita bucuria pe care o simțeam vorbindu-ți la telefon și am mereu impulsul îmbrățișării, când mă gândesc la tine.

Natalija: Odată, demult, eram frumoasă. Acum nu mă mai văd așa. Clocotul ăla bun pe care îl aveam înăuntru, îl simt pierdut, astupat, și de câte ori încerc să-l reînvii se stinge repede, poate și pentru că nu se mai conjugă cu alte clocote, prietene. Nu mai citesc, nu mai dansez, până și florile și busuiocul nu vor să-mi crească în ghiveci, sunt chinuite, pipernicite. Cred că toată energia aia a trecut în copii, căci altceva nu mai fac. Îi cresc și doar cu ei citesc, dansez, cânt, vorbesc chiar, în timp ce întind rufe la soare, pun mâncare bună pe masă, coc pâine sau fierb săpun.

Mihajlo: Ce face Dragan?

Natalija: Are pe cineva. Ne iubim, dar dragostea lui se împarte, iar dragostea mea este altfel decât acum câțiva ani. Ne-am scos și verighetele, cică blochează nu știu ce fluxuri de energie care circulă prin corp, a citit el undeva. Cum zicăștia bătrâni: „Nu mai e zahărul așa dulce ca pe vremea mea!”

Mihajlo: Și copiii?

Natalija: Biljana e domnișoară în toată regula. Are 14 ani, e trendy, are ipad și aparat dentar cu sclipici, o îmbrățișez și mă gândesc că poate e femeie deja. Dimitri a început ieri grădinița. Ne-am trezit la șase, ne-am îmbrăcat și ne-am dus. Îi vândusem gogoși că el acum e mare și l-am simțit ce important pășea, în sus, pe trepte. A vrut să facă pipi și s-a uitat mirat la mine când cineva străin i-a dat jos pantalonașii și apoi, cu mirarea asta în cap, care e începutul mirărilor din viața noastră, și-a făcut de lucru cu jucăriile, altele decât cele cunoscute, și nici nu mi-a mai zis salut la plecare. Și eu am fiert la foc mic toată ziua, căutându-l prin casă, gândindu-mă că îl arunc în lumea asta netrebnică și că așa, cu înghițituri abia simțite, îl obișnuiesc cu gustul ei, care poate nu e chiar cel care trebuie. Dar merg înainte, neputiniciosă și bleagă, în virtutea inerției. Altfel e un băiat plin de viață și vesel, să-l auzi cu ce ton serios spune în mijlocul vreunei mese festive la care Dragan își invită șefii, cu soții cu tot: „Vreau alcool!”. Sau cât de candid mă întreabă în taxi: „Mami, ce e aia vagin?”, iar eu caut un răspuns pe care șoferul îl așteaptă și el, mustăcînd. *(Pauză)* Milinka a împlinit un an. Credeam că lucrurile nu au cum să se schimbe decât în bine după venirea ei. Așa a fost, dar bucuria asta e dublată de așa o responsabilitate și vremurile au devenit atât de nesigure, încât uneori nu pot dormi de grijă. La asta nu m-am așteptat. La nesiguranța asta, la atâta violență și gălăgie. Nici nu știu ce anume ne împiedică să facem ceea ce vrem să facem, dar parcă toți prietenii mei s-au schimbat, nimeni nu mai are timp, nici eu nu mai am. Încep să fiu paranoică văzându-i înstrăinați în tăceri obosite. Am făcut eu ceva? Am zis ceva? E de la mine sau suntem cu toții bolnavi de ceva? *(Pauză)* Proști mai suntem!

Mihajlo: Trăim fugăriți, dar lucrurile nu se întâmplă fără consimțământul nostru. (*Pauză*) Mai știi ce gogoși făceam în bucătăria Vredanei? Sau ziua în care am mers toți trei la mare și mâinile noastre care s-au atins, în tren, în timp ce ea dormea ori părea că doarme? Și seara când plecam la teatru și m-ai rugat să îți închei rochia? Cât m-a tulburat spatele tău gol, în acea „scenă a corsetului”! Câte gânduri de noapte, în care mi-am dorit să facem una sau alta, a provocat.

Natalija: Îți spun eu, fata aia cu corsetul nu mai e! Poate doar în mintea ta, alcătuită din părțile faine ale altor femei, întâlnite sau nu.

Mihajlo: E acolo. Va fi mereu. E doar greu de ajuns la ea. Ca într-o conspirație care îți e împotriva. În ce ești îmbrăcată?

Natalija: Nu știi dacă și cum ar trebui să-ți răspund. Am mai multe variante, toate adevărate.

Mihajlo: Dacă aș avea 87 de ani, mi-ai poza nud?

Natalija: Clar!

Mihajlo: Și acum ce te reține?

Natalija: Ar fi pornografie. După 85 de ani începe arta.

Mihajlo: Eu oricum mă simt de 87.

Natalija: Te alinți.

Mihajlo: Cum sunt sânii tăi?

Natalija: Frumoși, zic eu. Nici mici, nici uriași. Și Milinkăi îi plac! (*Râde*)

Mihajlo: Mi se pare nedrept gândul că aș putea muri fără să știu cum săruți, cum îți miroase părul, ce se ascunde sub bluza sau sub fusta ta.

Natalija: Curiozitate? Femeile sunt toate la fel! (*Pauză*) Ce pot să zic? Nici că-mi place, nici că-mi displace, nici că-i bine, nici că-i greșit, nici că-i momentul, nici că nu-i. Am ajuns să văd că pot încăpea atâtea într-un om, visuri, neputințe, împliniri, eșecuri, încât înțeleg cumva și asta, iar amintirea nălucirilor din tinerețe o fi mai ușor de accesat și de împodobit după plac. Dar acum, când îmi vorbești de dorințele tale, mă uit la papucii de plastic din picioare, cu urme de ciment de când turnam fundația casei, la cămașa de noapte pe care Milinka mi-a pătat-o aseară cu suc de la paste, și, ascultându-te, e ca și cum aș privi filme porno într-o grădiniță. Mă simt grav vinovată că îți îngădui astfel de gânduri. Știi și că e ceva cu adevărat frumos în ele și că suntem făcuți în același fel, cam păcătoși: să știm că murim, tot ne ducem să ne pârlim aripile unde ni se pare că lucește. Și eu mai am porniri. Noroc că am și frâne!

Mihajlo: Cât o să mai dureze asta? Am 46 de ani, tu ai 34...

Natalija: 35.

Mihajlo: Într-o zi voi avea 52, tu 41, iar în alta voi avea 71, iar tu 60 și vom vorbi la telefon, iar tu mă vei întreba: „De ce ești tăcut, în ultima vreme?”

Nu ți se pare caraghios?

Natalija: Ba da.

Mihajlo: Nu e doar caraghios, ci și plauzibil. *(Pauză)*. Vineri seara trebuie să fiu la Budapesta, dar aș putea pleca în zori și să fac o escală în Belgrad. Mi-aș lua șevaletul și tu mi-ai poza. Bust.

Natalija: De la o vârstă, nu mai merge bust. Și apoi?

Mihajlo: Apoi aș pleca. E puțin?

Natalija: Nu. *(Pauză)* Dar cei de lângă noi ar fi mâhniți, dacă ar ști.

Mihajlo: I-ar amări și dacă ar afla gândurile astea, chiar dacă nu s-ar împlini.

Natalija: Maria e prințesă. O femeie din alt timp. Ești un bărbat norocos.

Mihajlo: Știu.

Natalija: Ești așa sigur că ai începe?

Mihajlo: Da. Aș vrea să îmi amintesc în loc să îmi închipui.

Natalija: Vineri, atunci. Ți-am și răspuns, nici nu te las să te perpelești.

Acum mă duc să cumpăr piersici. *(Închide)*

(Coboară cortina peste scena ocupată de Natalija, rămâne jumătatea de scenă în care Mihajlo se pregătește și el să plece. Îi sună telefonul).

Mihajlo: Salut! *(Pauză)* Nu poate astăzi? Motive de securitate, o duci direct la hotel. Înțeleg... Am dat cu aspiratorul degeaba! *(Pauză)* Vineri dimineață nu voi putea eu. M-au sunat de la Budapesta, trebuie să ajung mai devreme.

(Pauză) Nu, vernisajul e la aceeași oră, dar trebuie să fiu acolo la prânz.

(Pauză) Nu, nu știu de ce. Voi pleca în zori, o să merg acum să iau bilet. Te pup! Salutări Thorei!

(Mihajlo pleacă. Rămâne camera goală. Cortina nu coboară)

Scena 3

Vulpile speriate din oameni

(Scenă împărțită în două. Într-o parte cortina coborâtă peste camera Natalije, în cealaltă, camera Mariei și a lui Mihajlo. Se aude cheia în ușa de la intrare, apar Maria și Thora)

Maria: Intră tu prima!

Thora (privind în jur): Îmi place! *(Pauză)* Are miros de casă! *(Pauză)* Ceea ce e bine! *(Râde)*

(Maria și Thora se fac comode)

Maria (*intră în bucătărie*): Ceai marocan sau de tei și ghimbir, cu scorțișoară?

Thora: Marocan.

(*Maria prepară ceaiul, Thora privește tablouri cu femei, pictate de Mihajlo*)

Maria: Îmi pare rău că Mihajlo a trebuit să plece așa devreme în dimineața asta.

Thora: La tablourile lui mă uitam. (*Pauză*) Cum ai reușit să-l convingi să treacă de la pești în farfurii la femei scăldate în lumină neagră?

Maria (*râde*): N-a fost ușor! Avusese el o iluminare când văzuse într-un supermarket o plasă de plastic în care se zbăteau câțiva pești vii. Cineva îi cumpărase și îi lăsase acolo. De atunci obsesia lui Mihajlo și acele tablouri, dar și o întreagă teorie despre politică, decizii la nivel înalt și mișcări secrete. L-am tras lin, în lumea noastră, ca și cum l-aș fi cufundat într-o apă confortabilă. Și i-a plăcut. (*Pauză. Maria intră aducând ceaiul*) Nu vrei să-i pozezi?

Thora: Nu. Mi-ar intoarce oglinda superficialității. Dar aș vrea să învăț să privesc pe cineva așa. Bărbații se simt emasculați însă, atunci când sunt studiați cu amuzament plictisit de colecționar.

(*Pauză. Cortina se ridică și în jumătatea de scenă ocupată de camera Natalije. Natalija acasă, cu bebelușul în brațe, îi cântă, îl culcă în pătuț. Așteaptă, ușor tensionată*)

Thora: În rest, ce mai faci? Cum e la serviciu?

Maria: Înainte, încercam să fiu această imagine a maximei competențe relaxate, dar aveam mereu impresia că doar mă joc de-a omul mare și cineva o să se prindă, la un moment dat, că sunt un impostor. Ca atunci când, mică fiind, mă plimbam încălțată în pantofii mamei. Acum chiar cred că mă pricep. Am învățat să cresc o afacere până în prag de implozie și să o vând exact înainte să îmi pară rău, să construiesc pepiniere, să îmi asum riscuri foarte mari. Am un birou imens, într-o clădire cu pereți sticlă, dar, de fapt, sunt pe un câmp, la marginea orașului. Ieri am avut vaci în fundal. (*Pauză*) Și tot ieri a fost o ședință în Germania cu marele șef (*Ton nazal și blazat*): „Dragii mei, criza asta economică e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat! Vila aia mișto, din Ibiza, am luat-o la reducere, doar 500.000 de euro. Partea rea e că trebuie să mai dau afară din voi!”. Acum, se calculează disponibilizările, se fac statistici cu meritele fiecăruia, mii de hârtii fără sens, venituri aduse în firmă, „cât te costă omul ăsta”, de câte ori iese la țigară? Încep să se vadă vulpile speriate din oameni, încotro-ul li se citește în priviri, nesiguranța a invadat birourile. Unii iau sedative sau medicamente exotice, ceilalți îi bârfesc, dar ei sunt încântați: „Să facem marketing!” Alții, nervoși că o să li se „umble la salariu”, vor să își dea demisia, de fapt nu au curaj,

doar trântesc uşile şi le tremură mâinile. Or să fie daţi afară „cei buni” şi o să rămână lingăii, parşivii, zic unii. Contabilele îmi povestesc despre rate şi chirii, despre tăceri ale copiilor, ale soţilor. Le simt înstrăinarea de pilot automat, angoasa care se întipăreşte în ADN. Nu înţeleg de ce mi se confesează nişte necunoscuţi. Nu ştiu să dau sfaturi, pun întrebări însă şi uneori îi fac să râdă. Mi-e dor de prieteni. (*Pauză*) Tu? O să ajungă întrebare cu ton festiv: “Ce faci de recesiune?”

Thora: Mă scald în antipatia generalilor copleşiţi de propria importanţă. Au învăţat lecţia: îmi strâng mâna, nu se reped să mă pupe “Cică are faze cu spaţiul personal”, aud câte o şoaptă ironică. Dacă ar fi după ei, ar trebui să construim scuturi antirachetă, să nu ne atace Burkina Faso! Să refacem graniţele, să ne testăm armele. Sunt gata să îşi folosească puterea, dacă le permiţi. (*Pauză*) E greu pentru că maşinării care funcţionau perfect horcăie acum şi sunt puncte de acumulare care stau să pleznească. Fac analize, mă bucur de sprijin politic, dar pot oricând să pierd la propriul meu joc. (*Pauză*) Luni mi-a fost rău şi am întârziat o jumătate de oră. Când am ajuns la serviciu, telefon de la Bruxelles, pe linia secretă, de la asistenta preşedintelui: “Unde ai fost?”; “Am avut o problemă. Acum am ajuns, cu taxiul”; „De unde ai venit cu taxiul?”; “De acasă”; “Ce problemă ai? Dacă eşti bolnavă, ia-ţi concediu medical!”; “Mi-a venit ciclul!”; “Bine! La revedere!”. Facem strategii, lucrăm la targeturi şi viziuni şi tu mă suni din Bruxelles până scoţi de la mine că mi-a venit ciclul de dimineaţă!?

Maria: Criza asta e ca o gripă şi nu ştiu dacă mai poate fi bine la loc. Lucrurile se schimbă încet, ai un ciorchine stricat, dar trebuie să mănânci mai multe boabe şi să treacă timp până simţi gustul amărui al putreziciunii. Am vrut să plec, o dată. Să simt bucuria aia de prizonier eliberat. „Te duci la Helsinki, consilier, dacă nu îţi plac colegii! 20.000 de euro. Sau stai aici. Îţi dau birou! Rezolvăm! Pe cine vrei să dau afară?”. Au nevoie de mine şi, prin ochelarii lor, dilemele mele sunt de fetiţă de pension.

Thora: Toţi vrem să plecăm, dar atunci ce s-ar alege de Republica aia a noastră. Mai ştii?

Maria: Sigur! Ţara fără graniţe, soluţia de avarie, sistemul de irigaţii care nu permite să rămânem fără rapiţă.

Thora: E oribil să nu ai rapiţă! M-aş simţi un vierme laş dacă aş permite asta! (*Pauză*) Am nevoie la toaletă...

Maria: Acolo e!

(Thora se duce la toaletă, Maria rămânse singură)

Scena 4

Inhibițiile nu-și au rostul

(Natalija acasă, îmbrăcată într-o rochie de vară, închisă cu nasturi în față. Bătăi în ușă. Natalija deschide. E Mihajlo, cu un geamantan și un șevalet. În scena paralelă, Maria, rămasă singură în camera ei, după ce Thora s-a dus la toaletă, privește îndelung și gânditoare pe geam.)

Mihajlo: Salut!

Natalija: Bună! *(Îl pupă pe obraji)*. Ai zis că vii, dar nu te mai așteptam! Intră, intră... *(Îi face loc să aducă șevaletul)*. M-am gândit la toate, că ești ocupat cu expoziția, că după un flux mai îndrăzneț vine un reflux, că te-am rănit cu vorbele mele nepricepute, că e una dintre tăcerile tale firești, iarăși ar fi fost bine. *(Pauză)* Mă bucur că ești aici și că nu așteaptă, pentru câteva ore măcar, niciun tren, avion, soție, soț, serviciu sau mai știi eu ce! *(Pauză)* Să îți pun ceva să mănânci!

Mihajlo: Nu pot, crede-mă. Am mâncat în avion. *(Caută un loc unde să își așeze șevaletul)*

Natalija: Ce faci cu ăla?

Mihajlo: Am să te desenez doar. Nu am timp pentru culori, la 12 trebuie să fiu în aeroport. *(Vede o fotografie pe un birou)* Cine e?

Natalija: Biljana.

Mihajlo: Monstruleții cresc. Se fac femei. *(Pauză)* Lumea străină a elevilor de 14 ani! *(Găsește un loc unde își așează șevaletul. Ia un scaun și îl duce în dreptul ferestrei)* Lumina e perfectă aici! *(Pauză)* Vii?

Natalija: Tu chiar ești nebun?

Mihajlo: Putem sta de vorbă și în timp ce desenez! *(Pauză)* E vreo șansă ca soțul tău să se întoarcă mai devreme acasă? Sau Biljana?

Natalija: Nu. Dragan iese la 4, el îl ia și pe Dmitri de la grădiniță. Biljana are teză la istorie, de la 11.

Mihajlo: Și atunci? *(Bate cu palma pe scaun)* Haide!

Natalija: Prea bine! *(Se apropie, se întoarce și își ia telefonul mobil de pe masă și îl pune pe pervazul ferestrei, se așează pe scaun. El îi desface primul nasture de la rochie, apoi pe următorul)* Dacă aș fi eu femeie cumsecade, nu ți-aș turna un pahar cu apă rece pe față? *(Pauză. El se oprește, ea continuă să îi desfacă pe următorii, până în talie apoi își coboară rochia. Mihajlo o așează în așa fel încât lumina să cadă cât mai bine)*. Am o viață de familie tihnită și vreau să rămân așa.

Mihajlo *(desenează)*: Nu e vorba de ceilalți. Niciodată. *(Pauză)* Îți amintești când mi-ai povestit despre o femeie cu un colac de salvare, care rămăsese pe

plajă după ce bărbatul ei plecase cu autobuzul? Pentru mine, Maria a fost femeia cu colacul de salvare, iar întâlnirea cu ea un miracol: parcă un optician mi-ar fi așezat pe nas o pereche de ochelari și lumea neclară și întunecată pe care o vedeam ar fi căpătat deodată contururi și culori încântătoare! *(Pauză)* Dar îmi spun tot mai des, privindu-mi firele albe, că nu mai e așa mult până când voi pleca acolo unde sunt părinții mei, tanti Nada și Vredana. Și părinții lor. Și părinții părinților lor. Legăturile mele cu lumea slăbesc, trupul îmi e tot mai neputincios, doar gândurile rămân încărcate de senzualitate. *(Pauză)* Știi că doar de câțiva ani te văd ca pe o femeie în carne și oase? Pe vremuri, erai frumusețea inaccesibilă. Să mă apropii de tine mă umplea de emoții, să te ating, dacă rămâneam singuri, îmi părea o cutezanță imposibil de dus la capăt. Mă temeam că aș face ceva ce nu dorești și te-aș pierde de prieten, dar, mai ales, că ai fi fost de acord.

Natalija: Și acum?

Mihajlo: Emoțiile sunt tot acolo, teama s-a temperat, mi-am zis chiar că tu ai putea fi înțelegătoare și dacă nu va fi perfect, lucru pe care nu îl socotisem.

Natalija: Ce muză ți-ai găsit și tu: femeie aproape între două vârste, cu trei copii!

Mihajlo: Și cu sâni superbi!

Natalija: Mulțumesc. *(Pauză)* Voi, bărbații, spuneți mai des lucruri minunate. *(Pauză)*. De când au apărut copiii, nu sunt niciodată singură, dar mă simt singură mai des decât înainte. Prizonieră între un schimbat de pampers și gătitul ciorbei, îmi vine să las orașul ăsta mare, betonat, cu poluarea, cu zgomotul, cu teatrele lui, la care oricum nu ajung, cu posibilitățile lui, de care pot profita, numai să vreau, dar nu profit, și să mă duc să cresc găini într-o curte cu soare și aer curat. Și să fie pace. *(Pauză)* Iar timpul mi se pare că a luat-o razna de tot! Acum e vară, acum e Crăciunul, acum îmi spune o prietenă că e însărcinată, acum copilul ei are trei ani, iar eu tot vreau să trec pe la ea și nu ajung! *(Pauză)* Sunt și bucurii: sărbătorile cu ăștia mici, poveștile lor, serile când cântăm toți, iar eu îi acompaniez la acordeon, Dmitri, deschizând ușa, încet, pe la două noaptea, că a visat și îi e frică, dar nu recunoaște. Se bagă însă lângă mine și adorm cu mirosul ăla perfect și dulce de cap de copil lângă nări și somnul e poșghita de protecție până la trezirea de dimineață. În prima zi când l-am dus la cămin aveam atâta timp și atâta liniște, dar nu-mi foloseau, căci nu-mi găseam locul. *(Pauză. Râde)* Hai că m-a apucat... vreo stare. *(Pauză)* Uneori nu știu să le spun oamenilor ce aș vrea să le spun. După ce pleacă, mi se umple gura de cuvinte.

Mihajlo: Și dacă aș fi plecat, acum, ce ai vrea să îmi fi spus?

Natalija (*după o clipă de gândire*): Inhibițiile nu-și au rostul.

Scena 5

Putea să fie rege

(În camera Mariei, Thora iese de la toaletă)

Maria: Dă-o încolo de recesiune! Am o colegă în Londra, care mă supervizează, și cu care discut la telefon despre rochii și pantofi. N-ai să vezi niciodată femeii care să fie stresate cu adevărat de serviciu. „O doamnă nu e în stare de supărări dincolo de ce îi dă bărbatul”, zicea bunicul meu. Ce mai faci tu? Knut? Păstrați legătura?

Thora: Da. Chiar azi-noapte am schimbat SMS-uri, el e în Olanda, pentru două săptămâni, și ne-am explicat că „ne iubim, dar du-te în aia mă-tii!”. Dezbatem viața, din când în când. Se gândește să avem un copil, într-o zi, dar deocamdată o să-și cumpere o pisică. Dacă aceasta nu moare (12 ani), o să-și cumpere un macac și dacă nu îl închide în mașina de spălat, poate avem o șansă. Iar eu aștept să priceapă că putem să ne mutăm relația din plan metafizic în unul realo-domestic: „Azi mâncăm pui!”. *(Pauză)* Până atunci însă, masochism emoțional, imaturitate afectivă, instincte sexuale cu deviații ușor patologice de muiere năvălaşă. Vreau să pun o etichetă pe singurătate, ca o boală din aia cu diagnostic care doare mai clar și mai cuminte după ce îți spune doctorul despre ce e vorba. Poate e autoimună însă, ca toate bolile mele. *(Pauză)* În puținul timp liber fac experimente sentimentale cu oameni din diverse specii, care ajung la același punct: cel în care se fuge de mine. Apoi se alege o altă femeie, o altă țară, Dumnezeu, alcoolul, ignorarea simplă și brutală sau cea amestecată cu declarații ori blesteme, în funcție de pregătirea, trecutul și disponibilitatea afectivă a domnului. *(Pauză)* Când eram în gimnaziu, aveam o prietenă care stătea în banca din fața mea și îmi arăta în pauze cărți foarte frumoase. Într-o zi, tata, care era rece cu mine: „Ce mai citești? Nu ești în stare de o idee!”, a venit să mă ia de la școală. Pe fata asta o aștepta mama ei, iar tata și respectiva au plecat împreună, ținându-se de mână. Nu i-am spus mamei niciodată și nu am vorbit cu tata foarte mult timp, ceea ce n-a fost greu, el oricum venea rar pe acasă, cred că mai avea un apartament. N-a fost, în mintea mea, ceva de genul: „Vai, biata femeie părăsită!”, dar mi se părea îngrozitor. *(Pauză)* M-am temut atâția ani să nu ajung ca mama, înșelată pe față! *(Pauză)* Și am ajuns tata. *(Pauză)* Tu nu ești geloasă pe femeile astea care îi pozeză lui Mihajlo?

Maria: Nu. *(Pauză)* Nu i-aș cere să renunțe la ceva doar ca să îmi facă mie pe plac.

Thora: Dumnezeu să te înțeleagă! *(Pauză)* Am căutat un psiholog, din ăla serios, cognitiv, sau un psihanalist, dar dau doar peste femei new age iluminate. Mă uit pe siteurile lor și mă închin cu gesturi largi. Cunoști vreunul?

Maria: Nu. Vorbesc cu mine destul de mult și nu cred că îmi ascund ceva, așa că nu mă văd client al unui psihanalist. Dar poate că am eu o părere greșită despre psihanaliză. Sau despre mine.

Thora: Eu simt nevoia. Când împlinești 35 de ani se presupune că îți faci un recensământ. Și asistenta președintelui zice că e rău că nu m-am căsătorit și femeia de serviciu se uită compătimitor la lipsa mea de verighetă. Vreun general mă întreabă familiar: „Tu când te măriți?”, iar eu îi răspund cu zâmbet inocent: „Nu mă grăbesc. Mie îmi place să mă fut!”. Dar de ziua mea a fost rău, m-au apucat dramele și am vomitat tot timpul. *(Pauză. Zâmbește)* D-ale mele. Vârtejuri. *(Pauză. Se uită la ceas)* Trebuie să plec. Nu pot lipsi de la dineul oficial.

Maria: Vin mâine să te iau de la hotel. Pe la 11, că poate se circulă greu. Am s-o sun și pe Natalija, să-mi confirme că vine.

Thora: Mi-e teamă că va începe să-mi fiarbă sângele, când o voi vedea. Frederik putea să fie rege, dacă nu o cunoștea. *(Pauză)* De ce nu i-au ajuns stolurile de gagicuțe de dinainte?

Maria: Nici ei nu-i va fi ușor.

Thora: Natalija n-a înțeles niciodată nimic, l-a iubit că era amuzant și avea el multe cămăruțe în el. *(Pauză)* Paaaa!

(Thora iese)

Maria: Pe mâine!

Scena 6

Vesta roșie

(“Pe bază”, seară. Maria stă așezată pe terenul de sport, cu fața spre public. Cam la un metru de ea, Thora, culcată, cu fața în sus. E întuneric, cerul plin de stele. Doar o lumânare aprinsă, în fața lor, la jumătatea distanței dintre ele. Câteva doze de bere)

Thora: În Bruxelles nu se văd stelele. Niciodată. E prea multă lumină. *(Pauză)* Ai fost?

Maria: Mai demult, în trecere, două-trei ore, mi-am vizitat o prietenă. Îmi amintesc că soarele a dispărut brusc și a început să plouă zdravăn. Și că am căzut într-o piață cosmopolită, mă grăbeam spre turnul unei catedrale, în care am urcat drum lung, pe scări. De sus se vedea panorama orașului, dar când am ajuns acolo era un afiș: 3 euro intrarea. Pentru că nu puseseră anunțul jos, am renunțat. *(Pauză)* Prietena mea avea un iubit camerunez care o toca de bani. Într-un moment când am rămas singură cu el, pe o terasă, mi-a spus că țara lui a fost sărăcită de capitaliști, așa că n-are nicio remușcare să-i tragă în piept. Avea ceva șmecheresc, de turc care vrea să-ți vândă halva, un amestec de naivitate și viclenie. Cunoștea bine România, absolvise Medicina la București, dar nu practica. Zicea că singura schimbare față de vremurile lui Ceaușescu este numărul mare de mașini noi. Și că steagul **Uniunii** Europene l-a înlocuit pe cel al **Uniunii** Sovietice, lângă tricolorul țării. *(Pauză)*. În schimb, mi-au plăcut în Bruxelles pescărușii de hârtie care băteau din aripi când trecea un vapor.

(Se apropie Natalija, cu un rucsac)

Natalija: Salut!

Maria: Heeei! În sfârșit!

Thora: Salut!

(Natalija se pupă cu Maria, bate palma cu Thora, care s-a ridicat și ea în șezut. Se așează apoi toate trei cu fața spre public, cât mai aproape de public, Natalija între Maria și Thora)

Natalija: Avionul a întârziat, am pierdut trenul... Mă întrebam dacă mai nimeresc locul. *(Pauză)* Ce faceți voi?

Thora: Stăteam de vorbă despre vremurile de altădată și despre bărbații pe care îi iubim... *(Pauză)* Maria nu e deloc geloasă pe femeile care îi pozează lui Mihajlo. *(O tachinează pe Maria)* Pot să fie și măritate, ea îl susține: “Nu trebuie să te intereseze că este a cuiva, tu să îți exerciți menirea! Te consideri, dar nu ești vinovat”.

Maria (Râde): Întorci coada tigăii încotro îți convine, cum zicea mama. Am spus doar că am atâta minte să înțeleg că un om poate dormita în tine, chiar dacă te-ai despărțit de el demult și e cu altcineva, că te poți gândi la el. Tu n-ai avut niciodată o relație calmă?

Thora (Stă puțin pe gânduri): Una singură, în ultimul an de liceu. Cu Lennar, care era student în Bergen și ne vedeam doar sâmbăta și duminica, la el în cămin. Confort de cuplu lenes, nu ne ridicam din pat decât ca să mâncăm sau să mergem la toaletă. Uneori, când ieșeam de la dușul sub care stătusem prea mult, îl găseam adormit pe hol, cu capul pe ușă: “Nu pot fi departe de tine”. Mi se părea doar joc forțat din partea lui. Căpătasem și un obicei, care mă enerva: îmi lăsam rucsacul în hol, ne descălțam, dezbrăcam,

în timp ce ne îndreptam spre cameră, sărutându-ne, și, ajunși în pat, el mi se cuibărea pe gât și adormea instantaneu, cu gura plină de părul meu, molfăindu-l în somn. Ori, pe atunci, aveam și eu momentele mele de nesiguranță, voiam dovezi clare de pasiune! Nu mă văzuse de o săptămână, mă vrea, dar când sunt goală, lângă el, adoarme molfăindu-mi părul? Mă simțeam respinsă, ce să fac cu dragostea asta așezată când nebuna descultă din mine voia dramă, spectaculozitate, feeling? *(Pauză)* A durat doar două luni. *(Pauză)*. Lennar era prieten din copilărie cu Frederik. La început, fratele meu era foarte gelos pe el, pentru că Lennar povestea că în fiecare seară vecina din spatele casei lui se dezbracă, după un întreg ritual, cu lumina aprinsă. Și cum la noi, în Aarhus, oamenii nu prea pun perdele la geamuri, puștiul îi descria fiecare gest: cum își scoate rochia, sutienul, cum se uită în oglindă, cum își pudrează gâtul și se duce la dulap să își ia cămașa de noapte. Ceilalți băieți mureau! Într-o seară, Frederik s-a strecurat în curtea lui Lennar, s-a urcat într-un arțar aflat lângă casă și a descoperit că povestea era adevărată. Doar că femeia care se dezbrăca era mătușa celei la care se gândeau cu toții când îl ascultau pe Lennar. Avea 78 de ani.

(Tăcere)

Natalija: Am mers la hotel, când v-am lăsat în cameră. Frederik uitase aparatul foto sau cel puțin așa spunea. L-am însoțit în încăperea albă și curată, învelită în lumina filtrată de perdele cu elefanți indieni, și am făcut ce nu mai făcusem niciodată, dar parcă știam dintotdeauna. Apoi am plecat, cu motocicleta pe care o închiriasse. Pluteam! Mă simțeam și eram frumoasă, cu toate trăirile alea în mine și cu mușcăturile negre-vinete pe gât! La frontieră nu era nicio santinelă, am mers mai departe, am trecut printr-o pădure de salcâmi și am găsit o plajă pustie. Am stat acolo până a început să se însereze. Mi se făcuse răcoare și Frederik mi-a dat o vestă roșie, în carouri, făcută de mama lui dintr-un material de păturică. Atunci am văzut soldații.

(Tăcere)

Thora: Și ce s-a întâmplat? *(Pauză)* Cu vesta aia?

Natalija: N-a vrut să o mai ia. Am păstrat-o mulți ani, acasă, la părinții mei. Și ce necaz mi-a fost când am găsit-o într-o zi ciuruită de molii în vreo două locuri! Acolo a rămas și după ce m-am măritat, iar de Crăciunul trecut, când am fost cu Dimitri să-i colinde pe bunici, am văzut în bucătărie o găleată cu borș învelită în faimoasa vestă de la Frederik. *(Pauză)* Asta s-a întâmplat cu ea! *(Plânge încet. Maria o ia în brațe, o mângâie)* Și cu prostiile copilărești din capul meu, cu dragostea și speranțele din ziua aia, cu gândurile pe care nu pot să le mai spun la nimeni. Țin de cald la o găleată cu borș!

(Natalija se liniștește treptat din plâns)

Thora: M-a sunat mongolul bătrân, cel cu șahul, cum îl chema?

Natalija (*iși suflă nasul*): Batbayar.

Thora: Așa... M-a chemat la hotel, era îngrijorat. Mă aștepta în fața intrării și m-a condus către camera fratelui meu. Pe drum mi-a spus că vorbise cu Frederik mai devreme, în hol, și era palid, părea bolnav. Urcase după el, bătuse la ușă, din cameră se auzea muzica dată tare. Niciun răspuns. A coborât la recepție, au sunat. Nimic! Au anunțat conducerea, un mecanic a spart ușa. (*Pauză*) Când am intrat, directorul și două angajate m-au privit cu fețe alarmate. Frederik era întins pe canapea, boxele nu mai urlau, le scosese din priză, dar un țuit de panică mi se instala în urechi, iar senzația, la început surdă, că se întâmplă ceva oribil, devenea clară. (*Pauză*) Pe masă erau câteva foi de hârtie, o sticlă goală de vin și un pahar frumos și lung. Am început să citesc, mi-am dat seama abia la sfârșit că era scrisoarea de adio. Ton rece, matematic, fără declarații de dragoste, fără emoție, reproșuri sau durere. Sfaturi pentru mine, povești personalizate de servit rudelor și prietenilor. Găsise câteva explicații a gestului lui care să pară plauzibilă fiecăruia. Ultimele cuvinte erau scrijelite și scurse. Am urcat în ambulanță cu el, medicii credeau că e în comă alcoolică, iar pe holurile cu lumină albă de la terapie intensivă o doctoriță a început să îmi pună întrebări idioate. Știam că își preparase ceva ca drumul să fie ușor, rapid și fără întoarcere, lucru pe care l-au înțeles și ei în cele din urmă. L-au dus într-o rezervă și m-au lăsat să-l văd. Era întins pe un pat, lângă fereastră, și soarele care apunea îi așeza în jurul capului un halou roșietec: părea să aibă părul și barba făcute din lumină. Respira liniștit și profund. (*Pauză*) Și sforăia! Mi-a venit să râd isteric: cum să fie pe moarte un om care sforăie? (*Pauză*) El plecase deja, ce sens avea să rămân? Am ieșit și, cu ironie de la el învățată, am trântit ușa cât am putut de tare. (*Thora ia o doză de bere, Maria și Natalija iau și ele câte una*) În amintirea lui!

Maria: Pentru Frederik!

Natalija: Pentru Frederik!

(*Thora, Maria și Natalija beau. Tăcere. Beau din nou*)

Thora (*Natalije*): Nu pot să cred că ai trei copii! (*Pauză*) Dacă aș putea să am unul, dar fără sarcină și ani de griji și răpire de suflet când nu vorbește, doarme sau e om.... Ai fotografii?

Natalija: Da. (*Scormonește în rucsac și scoate câteva poze*) El e Dragan. Om bun. Fără nemulțumirea mea, ar fi fericit: și-ar vizita amanta, ar repara mașina în fața casei și ar mânca supă pe care i-o gătesc cu drag. (*Pauză*) Dimitri. La anu' merge la școală. (*Pauză*) Micuța Milinka. (*Pauză*) Iar domnișoara e Biljana.

Maria: Doamne! (*îi întinde fotografia Thorei*)

Thora: Nu-i posibil! (*Pauză*) Pot s-o întâlnesc, uneori?

Natalija: Sigur.

(Tăcere)

Thora: O să mă mărit și eu într-o zi! O să am reguli gen pantofi verzi, la nuntă! O să vedeți voi! *(Îi dă Natalijeii un pumn în umăr, în semn de afecțiune)*

Natalija *(își freacă umărul și privește pe desupra publicului, către un colț al sălii):* Cerul arată la fel, din unghiul ăsta, ca acum 15 ani.

Maria *(privind către o altă latură a sălii):* Trebuie să fie 10. S-a aprins lumina albastră la hotel.

(Cortina)